KURAN'DA SADAKAT

Müminlerden öyle erkek -adamlar vardır ki- Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler. (Ahzab Suresi, 23)

HARUN YAHYA

الله
رسول
محمد

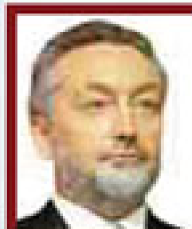
Bu kitabın konusu olan "sadakat", Kuran ahlakından uzak yaşayan insanların tamamen yanlış bir bakış açısıyla değerlendirdikleri, hatta kimilerinin gerçek anlamıyla hiç bilmediği ve yaşamadığı bir kavramdır.

Cahiliye inançlarını benimseyen kimi insanlar sadakati, 'insanın menfaat umduğu kişilere bağlanması, hangi şartlar altında olursa olsun, tamamen o kişilerin istek ve arzularını gözetmesi' olarak değerlendirirler. Bu kimselerin sadakat anlayışları, gerçek anlamından sapmış ve çeşitli dünyevi çıkarlara alet edilen bir sadakat türü haline gelmiştir.

İman etmeyen bu kimselerin çok daha farklı bir yönde yaşadıkları derin bir sadakat hissi vardır ki bu, onların nefislerine ve şeytana karşı gösterdikleri sadakattir. Şeytanın ve nefsani arzularının peşine takılmış olan bu kişiler, yaşamlarını bu iki saptırıcıya son derece sadık kalarak geçirir, her an onları adım adım izlerler. Oysa şeytana ve nefse gösterilen sadakatin ahiretteki karşılığı ebedi bir azaptır.

Müminler ise, sadakati yeryüzündeki en doğru kaynak olan Kuran'dan öğrenen, dolayısıyla en mükemmel şekilde yaşayan insanlardır. Onlar sadakati, sevgiye, övgüye ve sadakate asıl layık olan Rabbimize gösterir, hayatlarının sonuna kadar Allah'a içten bağlılar olarak kalırlar. Allah'a olan sadakatlerini, hayatlarının her anında Rabbimizi derin bir saygıyla yücelterek, O'na gönülden boyun eğip, katıksız bir iman ile teslim olarak gösterirler.

Yüce Rabbimiz Allah, bu güzel davranışlarına karşılık, Allah katında onlar için 'bir bağışlanma ve büyük bir ecir' olduğunu bildirmiştir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddiaların geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır. Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

OKUYUCUYA

•Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

•Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

•Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

•Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

•Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

•Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

•Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

KURAN'DA SADAKAT

Müminlerden öyle erkek -adamlar vardır ki- Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler.

(Ahzab Suresi, 23)

HARUN YAHYA

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Dani-

markaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı "Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Aralık 2002

İkinci Baskı: Eylül 2005

Üçüncü Baskı: Kasım 2005

Dördüncü Baskı: Haziran 2006

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi
İbrahim Elmas İşmerkezi
A. Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 8

CAHİLİYE TOPLUMUNUN
ÇARPIK SADAKAT ANLAYIŞI 11
-Sözlerine ve yeminlerine sadık değildirler
-Atalarının dinine sadıktırlar
-Sadakat göstermek için mutlaka bir üstünlük görmek isterler
-Sadakat gösterebilmeleri belirli şartlara bağlıdır

SADAKATİN ÖNEMİ 33

SADAKATİN ANAHTARI:
ALLAH SEVGİSİ VE ALLAH KORKUSU 38
-Allah sevgisi
-Allah korkusu

MÜMİNLERİN SADAKATLERİ 43
-Müminler Allah'a sadıktırlar
Müminler Allah'ın rızasını kazanmak için infak ederler
Allah yolunda 'dosdoğru' bir istikamet tutturmuşlardır
Allah'a ibadet etmekte kararlılık gösterirler
Ahiret için 'ciddi bir çaba' gösterirler
-Peygambere sadıktırlar
Peygamberin Allah'ın elçisi olduğuna iman ederler
Peygambere itaat ederler
-Kuran'a sadıktırlar
-Devlete ve millete sadıktırlar

KURAN'DA MÜMİNLERİN
GÖSTERDİKLERİ SADAKAT ÖRNEKLERİ 69
-Kehf ehli
-Firavunun ailesinde imanını gizleyen adam
-Hicret eden müminler

SONUÇ 76

DARWINIZM'İN ÇÖKÜŞÜ 80

GİRİŞ

Kuran ahlakından uzak bir yaşam süren bir kısım insanlar, doğru yol kendilerine gösterildiği halde, bu çağrılardan yüz çevirmektedirler. Ancak bu tutumları, bu kimselerin hayatları boyunca Allah'ın Kuran'da tarif ettiği üstün ahlak yapısından yoksun kalmalarına ve bunun maddi-manevi zararlarına katlanmalarına yol açmaktadır: Üzüntü, sıkıntı, karamsarlık, umutsuzluk, bencillik, tartışma, kavga, geçimsizlik, ikiyüzlülük, alaycılık, çıkarcılık... Toplumun geneline hakim olan tüm bu ve benzeri olumsuz davranışlar, gerçekte insanların Allah'ın Kuran ile bildirdiği hak dinden ve güzel ahlak anlayışından uzaklaşmalarının bir sonucudur.

Ne var ki kimi insanlar bu durumun farkında bile değildir. Üstelik, mantık örgüleri de tüm bu olumsuzlukları normal karşılayacak kadar büyük bir bozulmaya uğramıştır. İçine düştükleri bu durumun nedeni, Allah'ın hak dinini terk etmiş olmalarıdır. Allah Kuran'ın, **"Ve elçi dedi ki: "Rabbim gerçekten benim kavmim, bu Kuran'ı terk edilmiş (bir kitap) olarak bıraktılar."** (Furkan Suresi, 30) ayetiyle insanların bu tavrını bizlere bildirmektedir.

Bu kitabın konusu olan 'sadakat' kavramı da, Kuran ahlakından uzak yaşayan insanların tamamen yanlış ve çarpık bir bakış açısıyla değerlendirdikleri, hatta kimilerinin gerçek anlamıyla hiç bilmedikleri ve yaşamadıkları bir özelliktir. Her konuda olduğu gibi, sadakat konusunda da, iman edenler ile inkar edenler arasında büyük bir anlayış farkı vardır. Cahiliye toplumun-

daki sadakat anlayışını, 'insanın sevgi ve yakınlık duyduğu ya da menfaat umduğu kişilere bağlanması, hangi şartlar altında olursa olsun, tamamen o kişilerin emir ve arzularını gözetmesi' olarak tanımlayabiliriz. Cahiliye inançlarını benimseyen insanların sadakati, gerçek anlamından sapmış ve çeşitli dünyevi çıkarlara alet edilen bir sadakat türü haline gelmiştir.

İnkar edenler, Allah'a iman etmedikleri ve O'nun yüceliğini gereği gibi takdir edemedikleri için Allah'a sadakat gösterme şerefinden de mahrum kalırlar. Allah'a sadakat göstererek bir hayat yaşamanın, kendilerini tüm dünyevi zevk ve tutkularından mahrum bırakacağı yanılgısına düşerek, Allah'a bağlanmaktan ve O'na sadık kalmaktan kaçınırlar. Oysa Allah, samimi bir kalple Kendisi'ne bağlanan sadık kulları için, dünyada ve ahirette nimetlerin ve zevklerin en güzelleri olduğunu bildirmiştir. Ancak inkar edenler bu gerçeğin şuurunda değillerdir.

Buna karşılık, inkar edenler de farklı bir yönde derin bir sadakat hissi içerisindedirler. Bu sadakat, iman etmeyen insanların nefislerine ve şeytana karşı gösterdikleri sadakattir. Şeytanın ve nefsani arzularının peşine takılmış olan bu kimseler, yaşamlarını bu iki saptırıcıya son derece sadık kalarak geçirirler. Onları adım adım izlerler. Oysa şeytana ve nefse gösterilen sadakatin ahiretteki karşılığı ebedi bir azaptır.

Müminler ise inkar edenlerin aksine, Allah'ın onlara verdiği akıl ile doğru düşünebilen ve Allah'ın gücünü ve ilmini hakkıyla takdir etmeye çalışan insanlardır. Bu nedenle, övgüye tek layık olanın Allah olduğunun bilincindedirler. Allah'ın Kuran ile bildirdiği ahlakı, hiç taviz vermeden yaşarlar. Gönderilen elçilerin yoluna hiçbir kuşkuya kapılmadan sadakat göstererek uyarlar. Kendilerine isabet eden zorluklara karşı sabır gösterir ve her zaman her işlerinde daima Allah'a yönelirler. Allah'ın

yardımını ve rahmetini isterler. Hiçbir korku ve endişeye kapılmadan, sürekli olarak Allah'ın rızasını kazanmaya çalışırlar. En şiddetli imtihan ortamları dahi Allah'a karşı olan sadakatlerinden taviz vermelerine neden olmaz. Tam tersine Allah'a olan bağlılıkları, yakınlıkları ve sadakatleri sürekli olarak katlanarak artar. Yüce Rabbimiz Allah, bu güzel davranışlarına karşılık olarak, iman edenler için Allah Katında bir bağışlanma ve büyük bir ecir olduğunu vadetmiştir:

> **Şüphesiz, Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mü'min erkekler ve mü'min kadınlar, gönülden (Allah'a) itaat eden erkekler ve gönülden (Allah'a) itaat eden kadınlar, sadık olan erkekler ve sadık olan kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, saygıyla (Allah'tan) korkan erkekler ve saygıyla (Allah'tan) korkan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve (ırzlarını) koruyan kadınlar, Allah'ı çokça zikreden erkekler ve (Allah'ı çokça) zikreden kadınlar; (işte) bunlar için Allah bir bağışlanma ve büyük bir ecir hazırlamıştır. (Ahzab Suresi, 35)**

CAHİLİYE TOPLUMUNUN ÇARPIK SADAKAT ANLAYIŞI

Sözlerine ve Yeminlerine Sadık Değildirler

Cahiliye toplumundaki insanların sadakat anlayışlarını şekillendiren temel düşünce genellikle menfaattir. Bu düşünceyi benimseyen insanlar, menfaatleri uğruna, kime veya neye sadakat gösterilmesi gerekiyorsa bunu seve seve yerine getirirler. Oysa bu, bütünüyle sahte ve samimiyetsiz bir sadakat türüdür. Duyacakları sadakatin derecesi, elde edecekleri menfaatin değerine ve büyüklüğüne bağlıdır. Eğer çıkarlarına ulaşabilmenin tek yolu, sadakatli ve itaatli bir şekilde davranmaksa, bunu hiçbir sıkıntı duymadan büyük bir zevkle yaparlar.

Bunun yanı sıra, insanlar arasında yaşanan anlaşmazlık ve uyuşmazlıkların büyük bölümü, birbirlerine verdikleri sözlerde durmamalarından kaynaklanır. Bunun temel nedeni de yukarıda anlatıldığı gibi, bu kimselerin çıkarcı bir bakış açısına sahip olmalarıdır. İman etmeyen bir insan, içinde bulunduğu her durumdan kendine bir çıkar sağlamak istediği için, karşısındaki kişiyi de bu yönde kullanmaya ve gerçek niyetini olabildiğince saklamaya çalışır. Bu çıkarı elde etmenin en güzel yolunun ise, karşısındaki insanın 'güvenini' kazanmakla mümkün olduğunu sanır. Karşısındakinin güvenini kazanarak, hem o kişinin kendisi hakkında olumlu düşünmesini sağlayacak, hem de bu şekilde ona fark ettirmeden amacına rahatlıkla ulaşabileceği bir ortam oluşturacaktır. İşte bu bakış açısına sahip olan insanlar, söz konusu 'güven ortamını' sağlamak ve böylece çıkarlarına ulaşabilmek için,

çevrelerindekilere sürekli olarak yalan yere yemin eder ve tutmayacakları sözler verirler. Allah'ın Kuran'da, şeytanın Hz. Adem'i kandırmak için yemin ettiğini bildirmesi de, kötü niyetli kimselerin, güven kazanmak ve insanları aldatmak için bu yola başvurduklarını gösteren önemli bir örnektir. Allah bu olayı Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Şeytan, kendilerinden 'örtülüp gizlenen çirkin yerlerini' açığa çıkarmak için onlara vesvese verdi ve dedi ki: "Rabbinizin size bu ağacı yasaklaması, yalnızca, sizin iki melek olmamanız veya ebedi yaşayanlardan kılınmamanız içindir." Ve: "Gerçekten ben size öğüt verenlerdenim" diye yemin de etti. (Araf Suresi, 20-21)

Şeytan, Hz. Adem'i söylediği bu yalanın doğruluğuna inandırabilmek, bu sayede onun güvenini kazanıp kandırabilmek için konuşmasının ardından yemin etmiştir. Allah Kuran'ın birçok ayetinde, insanların kendilerine çeşitli çıkarlar sağlamak için, bu şekilde hareket ettiklerini bildirmektedir.

Allah Kuran'da ayrıca, 'münafık' olarak adlandırılan, kalplerinde hastalık bulunan kimselerin de, imanlarının zayıflığını gizleyebilmek ve müminleri, onlar gibi samimi kimseler olduklarına inandırabilmek için, yemin etme yöntemini kullandıklarına dikkat çekmiştir. Allah yolunda dosdoğru bir istikamet tutturmak, Kuran ahlakına en güzel şekilde uymak ve insanları hak dine davet ederken karşılaşılan zorluklara sabredebilmek ancak Allah'a güçlü bir iman ve sadakat duygusuyla mümkün olur. Bu nedenle samimi bir imandan yoksun olan münafık karakterli kimselerin, Allah'ın rızasını kazanabilmek için ciddi bir çaba göstermeleri ve peygamberlerin yolunu izleyebilmeleri mümkün değildir. Bunun bilincinde olan bu samimiyetsiz insanlar da, peygamberleri ve salih müminleri aldatabilmek için, 'Allah' adına yemin etme yoluna giderler. Ancak karşılaştıkları herhangi bir zorlukta da, ettikleri bu yeminleri ve Allah'a karşı verdikle-

ri sözleri bozmaktan çekinmezler. Allah Kuran'da, iman edenlerle birlikte hareket edeceklerine dair söz verip yemin eden, ancak Peygamberimiz (sav) ile birlikte savaşmaları söz konusu olduğunda verdikleri bu sözden geri dönen insanların durumunu şöyle bildirmektedir:

Yeminlerinin olanca güçleriyle, Allah'a and içtiler; eğer sen onlara emredersen çıkacaklar diye. De ki: "And içmeyin, bu bilinen (örf üzere) bir itaattir. Allah, yaptıklarınızdan haberdardır." (Nur Suresi, 53)

Eğer yakın bir yarar ve orta bir sefer olsaydı, onlar mutlaka seni izlerlerdi. Ama zorluk onlara uzak geldi. "Eğer güç yetirseydik muhakkak seninle birlikte çıkardık." diye sana Allah adına yemin edecekler. Kendi nefislerini helaka sürüklüyorlar. Allah onların gerçekten yalan söylediklerini biliyor. (Tevbe Suresi, 42)

Bu insanlar kötü niyetlerini örtebilmek ve Peygamberimiz (sav)'in güvenini kazanabilmek için Allah adına 'yemin' etmektedirler. Bu şekilde sadakatsizliklerini ve kalplerindeki gerçek niyeti saklayabileceklerini ve kendilerine çıkar sağlayabilecek ortamlar oluşturabileceklerini zannederler. Oysa göstermiş oldukları tavır, bu kimselerin gerçek niyetlerini çok açık bir şekilde ortaya koymakta ve deşifre olmalarını sağlamaktadır. Çünkü bir insanın Allah'a karşı duyduğu güçlü sadakat ve bağlılığın en açık delillerinden biri, gerektiğinde Allah'ın rızasını kazanabilmek için seve seve fedakarlık yapabilmesidir. Bu bağlılığı ve sadakati hissetmeyen kişiler ise, fedakarlıktan kaçınmak için asılsız bahaneler uydurmakta ve insanları bu bahanelerin doğru olduğuna inandırmak için de 'Allah adına' yemin etmektedirler.

Bu insanların yalan yere yemin etmelerinin bir nedeni de, iman edenlerin samimiyetlerini kullanarak onlardan çıkar sağ-

lamak istemeleridir. Bu şekilde davranarak, fedakar, yardımsever ve merhametli bir ahlaka sahip olan müminlerin yaşadığı huzurlu hayatı kendilerinin de yaşayabileceklerini ve hiçbir çaba harcamadan onların sahip oldukları nimetleri elde edebileceklerini sanırlar. Allah'ın gerçek niyetlerini ortaya çıkardığı anda ise, dışlanacaklarından korkarak müminlerden ayrılmamak için yalan yemin ederler. Allah bu samimiyetsiz insanların karakterlerini, Kuran'ın Tevbe Suresi'nde bizlere şöyle tanıtmaktadır:

Kendilerinden hoşnut olmanız için size yemin ederler. Siz onlardan hoşnut olsanız bile şüphesiz Allah, fasıklar topluluğundan hoşnut olmaz. (Tevbe Suresi, 96)

Gerçekten sizden olduklarına dair Allah adına yemin ederler. Oysa onlar sizden değildirler. Ancak onlar ödleri kopan bir topluluktur. (Tevbe Suresi, 56)

Ancak bu insanların yemin etmelerinin tek nedeni, gerçek niyetlerini gizleyerek kendilerine çıkar sağlamak değildir. Bir diğer hedefleri de, iman edenleri Allah'ın yolundan alıkoyup saptırmaya çalışmaktır. Tıpkı şeytanın Hz. Adem'i ve eşini yemin ederek kandırmaya ve Allah'ın emrine uymalarını engellemeye çalışması gibi, bu insanlar da şeytanın mantığıyla hareket etmektedirler. Beraberlerindeki müminleri doğru yoldan saptırmak ya da en azından onlara zarar verebilmek için şeytanın izlediği 'yemin etme' yöntemini kullanırlar. Allah bir ayette, bu insanların yeminlerini bir **'siper'** olarak kullandıklarını haber vermektedir:

Onlar, yeminlerini bir siper edindiler, böylece Allah'ın yolundan alıkoydular. Artık onlar için alçaltıcı bir azap vardır. (Mücadele Suresi, 16)

Ancak Allah'ın ayette belirttiği gibi, kalplerinde hastalık bu-

lunan bu kimselerin müminlere yönelik bu kötü niyetli girişimleri -Allah'ın izniyle- her seferinde boşa çıkmakta ve onlar için alçaltıcı bir azaba dönüşmektedir.

Yeminlerini bozarak ve sözlerinde durmayarak müminlerin arasında bozgunculuk ve fesat çıkarmaya çalışmaları, bu insanların içlerinde gizledikleri sadakatsizliğin açık bir göstergesidir. Bu ahlakı benimseyen kişiler verdikleri sözlerle, ettikleri büyük yeminlerle çevrelerindeki insanlarda oldukça sadık olduklarına dair bir izlenim bıraktıklarını zannetseler bile, sadakatlerini kanıtlamalarını gerektiren bir durumla karşılaştıklarında gerçek niyetlerini hemen ortaya koymaktadırlar. Allah bu insanların ahlaklarını Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Yeminlerinin olanca güçleriyle, kendilerine bir uyarıcı-korkutucu gelecek olsa, ümmetlerinin herhangi birinden mutlaka daha doğru olacaklarına dair, Allah'a and içtiler. Ancak onlara uyarıcı-korkutucu geldiğinde (bu,) nefretlerinden başkasını artırmadı. (Fatır Suresi, 42)

Allah'ın Kuran'da dikkat çekmiş olduğu bu kimseler, çok kuvvetli bir yemin etmiş ve Allah'ın göndereceği elçiye uyacaklarına dair Allah'a and içmişlerdir. Ancak kendilerine bir elçi gönderildiğinde duydukları nefret, bu kimselerin verdikleri söze sadık kalmaktan çok uzak insanlar olduklarını açıkça ortaya koymuştur.

Bu kimseler, **"Allah'ın ahdini ve yeminlerini az bir değere karşılık satanlar... İşte onlar; onlar için ahirette hiçbir pay yoktur, kıyamet gününde Allah onlarla konuşmaz, onları gözetmez ve onları arındırmaz. Ve onlar için acı bir azap vardır"** (Al-i İmran Suresi, 77) ayetiyle Allah'ın bildirdiği gibi, yeminlerini 'az bir değer' karşılığında satmışlardır. Bu nedenle Allah, ahiret günü onları rahmetinden

ve merhametinden yoksun bırakacaktır. Allah, bu insanların kıyamet günü Allah'ın huzuruna çıktıklarında, Allah'ın azabından da, yine yemin ederek kurtulabileceklerini sandıklarını Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Onların tümünü Allah'ın dirilteceği gün, sizlere yemin ettikleri gibi O'na da yemin edeceklerdir ve kendilerinin bir şey üzerine olduklarını sanacaklardır. Dikkat edin; gerçekten onlar, yalan söyleyenlerin ta kendileridir. (Mücadele Suresi, 18)

Bu şekilde yaşamayı kendilerine prensip edinmiş olan bu kimseler, aynı tavrı kendi aralarında yaptıkları antlaşma ve sözleşmelerde de gösterirler. İnsanların birbirlerinin haklarını tanımamaları ve söz verdikleri şekilde hareket etmemeleri, genellikle gösterecekleri sadakatin çıkarlarına ters düşmesinden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle bu anlayışa sahip olan kimselerle yapılan antlaşmalar genellikle sadakatsizlikle sonuçlanır. Allah'ın, **"Onların çoğunda 'verdikleri söze bağlılık' görmedik, ama onların çoğunu fasıklar (yoldan çıkanlar) olarak gördük."** (Araf Suresi, 102) ayetiyle bildirdiği gibi, bu kimselerin verdikleri sözlere hiçbir bağlılıkları olmadığı için, yaptıkları antlaşmaları ilk fırsatta bozmaya çalışırlar. Allah bu insanların durumunu Kuran'da şöyle tarif etmiştir:

Bunlar, içlerinden antlaşma yaptığın kimselerdir ki, sonra her defasında ahidlerini bozarlar. Onlar sakınmazlar. (Enfal Suresi, 56)

Ayrıca Allah münafık karakterli bu samimiyetsiz kişilerin, öncesinde Allah'ın rızasını kazanabilmek için fedakarlıktan kaçınmayacaklarına dair Allah'a söz verdiklerini, ancak bu sözlerini de tutmadıklarını bildirmiştir:

Oysa andolsun, daha önce 'arkalarını dönüp kaçma-

yacaklarına' dair Allah'a söz vermişlerdi; Allah'a verilen söz (ahid) ise, (ağır) bir sorumluluktur. (Ahzab Suresi, 15)

Bu ahlaka sahip olan insanlar hayatları boyunca sürekli olarak, Allah'a, elçilere ve çevrelerindeki diğer insanlara karşı 'ihanet' içinde yaşamaktadırlar. Şeytanın ikiyüzlü tavrı, bu yapıdaki insanların ahlakını ortaya koyan önemli örneklerden biridir. Şeytan insanlara sahte vaatlerde bulunmuş, ancak daha sonra bu vaatlerinin sadece birer yalandan ibaret olduğunu açıklamıştır. Allah Kuran'da şeytanın bu ikiyüzlü ahlakını bizlere şöyle bildirmektedir:

O zaman şeytan onlara amellerini çekici göstermiş ve onlara: "Bugün sizi insanlardan bozguna uğratacak kimse yoktur ve ben de sizin yardımcınızım" demişti. Ne zaman ki, iki topluluk birbirini görür oldu (karşılaştı) o, iki topuğu üstünde geri döndü ve: "Şüphesiz ben sizden uzağım. Çünkü ben sizin görmediğinizi görüyorum, ben Allah'tan da korkuyorum" dedi. Allah (ceza ile) sonuçlandırması pek şiddetli olandır. (Enfal Suresi, 48)

Bu ahlakı benimseyen insanların, Allah'a ve elçilere karşı samimi bir bağlılık duyabilmeleri ve kendilerine isabet eden zorluk ve sıkıntılara sabredebilmeleri mümkün olmaz. İçlerindeki art niyeti ve sadakatsizliği gizleyebilmek, iman edenlerle birarada olup, onların her türlü imkan ve olanaklarından faydalanabilmek için, her fırsatta yemin edip söz vermektedirler. Ancak içlerindeki samimiyetsizlik o denli büyüktür ki, her defasında ettikleri yeminlerini bozmalarına ve içlerinde gizledikleri düşmanlığı dışa vurmalarına sebep olur. Bu yüzden, ettikleri yeminlerle, verdikleri sözlerle, müminleri ne kadar kandırmaya çabalasalar da, Allah bu insanların çabasını sürekli boşa çıkar-

makta ve onların gerçek niyetlerini samimi insanlara göstermektedir.

Bu kimselerin böylesine akılsızca ve bilinçsizce davranmalarının bir sebebi de, Allah'ın kalplerini kaskatı kılmış olmasıdır. Allah Kuran'da, verdikleri sözleri bozmaları nedeniyle bu ahlakı benimseyen kimseleri lanetlediğini bildirmiş ve iman edenleri bu kimselerin niyetleri konusunda uyarmıştır:

Sözleşmelerini bozmaları nedeniyle, onları lanetledik ve kalplerini kaskatı kıldık. Onlar, kelimeleri konuldukları yerden saptırırlar. (Sık sık) Kendilerine hatırlatılan şeyden (yararlanıp) pay almayı unuttular. İçlerinden birazı dışında, onlardan sürekli ihanet görür durursun. Yine de onları affet, aldırış etme. Şüphesiz Allah, iyilik yapanları sever. (Maide Suresi, 13)

Allah'ın Kuran'da bildirdiği bu çarpık bakış açısına sahip olan insanların sadakatten ne kadar habersiz oldukları açıkça anlaşılmaktadır. Ettikleri yeminleri sürekli bozmaları, verdikleri sözleri tutmamaları, yaptıkları antlaşmalara uymamaları bu kimselerin sadakat anlayışlarındaki çarpıklığı açıkça gözler önüne sermektedir.

Atalarının Dinine Sadıktırlar

İnsanlar hayatlarını çevrelerinden öğrendikleri bilgilere ve yaşadıkları toplumlarda uygulanan örf ve adetlere göre şekillendirmektedirler. Yaptıklarının yanlışlığı kendilerine gösterildiği ve bunların doğruları anlatıldığı halde, kimi insanlar, hayatlarını, fikirlerini ve davranışlarını yine de bu prensiplerine göre şekillendirmeyi tercih etmektedirler. Sahip oldukları bu yanlış bakış açısı ise, bu insanları, yeniliklere kapalı, hatta bunlara şiddetle karşı çıkan kimseler haline dönüştürür. Geçmişten kalan bazı uygulamaların, süregelen kuralların, fikir ve düşüncelerin,

söylenen sözlerin, uygulanan çeşitli örf ve adetlerin yanlış ve anlamsız olduğunu bilmelerine rağmen, bunları savunup, bunlara bağlı kalma konusunda ısrar ederler. Kendilerini, geçmişten gelen tüm kuralların daha makbul ve güvenilir olduğuna inandırmışlardır. Yaşadıkları ortam, uymak zorunda oldukları kurallar ve süregelen değer yargıları ne kadar değişse de, kimi insanlar tüm bu değişiklikleri birer 'kötülük' gözüyle değerlendirirler. Bu nedenle, sürekli olarak bunların, ve bunlara bağlı olarak da olumlu olan her hareketin karşısında olurlar. Hep atalarını örnek alır, karşılaştıkları herşeyi atalarının uygulamalarına göre değerlendirir ve onlara göre hareket ederler. Bu nedenle, eskiden kalan kültür ve inançlarına ters düşen her düşünceyi büyük bir tehlike olarak görürler. Kendilerine, inandıklarından daha doğrusu getirilse bile, bunu hiç anlamadan veya anlamaya çalışmadan, hatta dinlemeden bile reddedebilirler. Kendilerine anlatılanları büyük bir öfke ile karşılamaları ve dinlemeyi şiddetle reddetmeleri, bu insanların batıl dinlerine körü körüne bağlandıklarını açıkça göstermektedir. Allah'ın, Kuran'ın Şuara Suresi'nde bildirdiği, toplumun önde gelenlerinin, kendilerini Allah'a iman etmeye çağıran Hz. İbrahim'e vermiş oldukları cevap, bu insanların atalarına körü körüne bağlandıklarını gösteren örneklerdendir. Allah bu konuyu Kuran'da şöyle bildirmektedir:

> **Onlara İbrahim'in haberini de aktar-oku: Hani, babasına ve kavmine: "Siz neye kulluk ediyorsunuz" demişti. Demişlerdi ki: "Putlara tapıyoruz, bunun için sürekli onların önünde bel büküp eğiliyoruz." Dedi ki: "Peki, dua ettiğiniz zaman onlar sizi işitiyorlar mı?" "Ya da size bir yararları veya zararları dokunuyor mu?" "Hayır" dediler. "Biz atalarımızı böyle yaparlarken bulduk." (İbrahim) Dedi ki: "Şimdi, neye**

tapmakta olduğunuzu gördünüz mü?" "Hem siz, hem de eski atalarınız" (Şuara Suresi, 69-76)

Kuran'da yer alan bu kıssa, bu kimselerin atalarına, hiçbir bilgiye dayanmadan, sadece bilinçsizce bir bağlılık ve sadakat ile inandıklarını göstermektedir. Kendilerine taptıkları şeylerin gerçek mahiyeti anlatıldığında itiraz etmeleri ve bu şekilde hareket etmelerinin tek nedeninin de ataları olduğunu ileri sürmeleri, bu kimselerin putlarına olan sadakatlerinin, tamamen boş bir inanıştan ibaret olduğunu ortaya koymaktadır.

Görüldüğü gibi, batıl bir sadakat duygusu, bu kimselerin Allah'ın hükümlerine karşı çıkmalarına, bunları inkar etmelerine, hatta din ahlakını benimseyip yaymaya çalışan insanlara bir düşman gözüyle bakmalarına neden olmaktadır. Allah, atalarının batıl dinine karşı duydukları sadakat nedeniyle bu bakış açısına sahip olan kimselerin, Peygamberimiz (sav)'den Kuran'ın değiştirilmesi talebinde dahi bulunduklarını bildirmektedir:

Onlara ayetlerimiz apaçık belgeler olarak okunduğunda Bizimle karşılaşmayı ummayanlar, derler ki: "Bundan başka bir Kuran getir veya onu değiştir." De ki: "Benim onu kendi nefsimin bir öngörmesi olarak değiştirmem benim için olacak şey değildir. Ben, yalnızca bana vahyolunana uyarım. Eğer Rabbime isyan edersem, gerçekten ben, büyük günün azabından korkarım." (Yunus Suresi, 15)

Bu kimseler kendi batıl dinlerini yıkması dolayısıyla, Peygamberimiz (sav)'den Kuran'ı 'yenilemesini' veya 'değiştirmesini' talep etmişlerdir. Kendi batıl dinlerine karşı duydukları sadakat, onları Allah'ın ayetlerine uymaktan alıkoymuştur. Bu yüzden, çağlar boyunca Allah'ın, dinini tebliğ edip yayması için göndermiş olduğu elçiler, kavimlerinin bu batıl inançlarına olan sadakatleriyle ve öfkeli tepkileriyle karşılaşmışlardır. Sadece

doğru ve güzel olana çağırdıkları için, onların düşmanlığını kazanmış, çeşitli tehdit ve iftiralara maruz kalmışlardır. Elçilere verdikleri olumsuz tepkiler, bu insanların 'batıl' olan dinlerine çok ciddi bir şekilde bağlandıklarını ve bu bağlılıkta da ısrarlı olduklarını ortaya çıkarmaktadır. Allah bu kimselerin kendilerini hak dine uymaya çağıran elçiler için, **"...Bu, sizi babalarınızın taptıkların(ilahlar)dan alıkoymak isteyen bir adamdan başkası değildir..."** (Sebe Suresi 43) diyerek, onların yolundan yüz çevirdiklerini bildirmiştir:

> **Ne zaman onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denilse, onlar: "Hayır, biz, atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye (geleneğe) uyarız" derler. (Peki) Ya atalarının aklı bir şeye ermez ve doğru yolu da bulamamış idiyseler? (Bakara Suresi, 170)**

Cahiliye inançlarını uygulamakta kararlılık gösteren bu insanların bir başka sapkın tavırları da, atalarının dinine uymalarını kendilerine Allah'ın emrettiğini öne sürmeleridir. Doğru olmadığını bile bile, yaptıkları çirkin davranışların 'Allah'ın bir emri' olduğunu söyleyerek, atalarının sapkın dinine uymalarını makul hale getirmeye çalışmaktadırlar. Ancak elbette bu konudaki samimiyetsizliklerine kendileri de şahittirler. Asıl amaçları Allah'ın rızasını kazanabilmek değil, nefislerinin isteklerine ve çıkarlarına uygun bir hayat yaşayabilmektir. Bu samimiyetsizliklerini gizleyebilmek ve kendi cahiliye sistemlerini devam ettirebilmek için de, böylesine sapkın bir mazeret öne sürerler. Yoksa elbette kendileri de Allah'ın emrettiği ahlaktan çok uzak bir yaşam sürdüklerini ve yaptıklarını Allah'ın emri olduğu için değil, sadece atalarının dini emrettiği için uyguladıklarını bilmektedirler.

Bu kişilerin düşünceleri, din ahlakını gerçek kaynağından öğrenmedikleri, dillerini eğip büktükleri ve atalarının uygulamalarından kopmadıkları için karmakarışıktır. Bu yüzden,

Allah'ın yasakladığı ve çirkin karşıladığı bir davranışın 'uygun' olduğunu iddia edebilmektedirler. Allah bu kimselerin bu samimiyetsiz tavırlarını Kuran'da şöyle haber vermektedir:

Onlar 'çirkin bir hayasızlık' işlediklerinde: "Biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk, Allah bunu bize emretti" derler. De ki: "Şüphesiz Allah, 'çirkin hayasızlıkları' emretmez. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?" (Araf Suresi, 28)

Bu yapıdaki insanlar başlarına gelen her olayı atalarını örnek alarak çözmeye çalıştıkları için, Allah'tan ve hak dinden sürekli olarak uzaklaşırlar. Allah Kuran'da, insanların bu yanılgısını şöyle açıklamaktadır:

Sonra kötülüğün yerini iyilikle değiştirdik, öyle ki onlar, çoğaldılar ve: "Atalarımıza da (bazen) şiddetli sıkıntılar (bazen de) refah ve genişlikler dokunmuştu" dediler. Bunun üzerine, Biz de onları kendileri hiç şuurunda değilken apansız kıskıvrak yakalayıverdik. (Araf Suresi, 95)

Allah, kendilerini denemek amacıyla bu insanların üzerinden kötülüğü ve sıkıntıyı kaldırmış ve onlara rahmetini ulaştırmıştır. Ancak bunun karşılığında, hatalarını anlayıp Allah'a yönelecekleri ve şükredecekleri yerde, nankör bir tutum içerisine girerek, başlarına gelenleri, geçmişteki atalarının durumlarıyla kıyaslamışlardır. Sıkıntıyı üzerlerinden kaldırıp, kendilerine nimet verenin Allah olduğunu takdir edememiş, bunun atalarından bu yana süregelen bir düzenin devamı olduğunu öne sürerek sapkın bir tavır göstermişlerdir.

Bu kimselerin böylesine çarpık bir anlayışa sahip olmalarının ve bunun sonucunda da gerçek bir sadakat anlayışıyla hareket edememelerinin nedeni, Allah'ın **"Onlar, yine de o sözü (Kuran'ı) gereği gibi düşünmediler mi, yoksa onla-**

ra, geçmişteki atalarına gelmeyen bir şey mi geldi?" (Müminun Suresi, 68) ayetiyle açıkladığı gibi, Kuran ayetleri ile düşünmemeleri ve bu yüzden de Kuran'ın kendilerine kazandıracağı gerçek akıldan mahrum kalmalarıdır.

Sadakat Göstermek İçin Mutlaka Bir Üstünlük Görmek İsterler

Kuran ahlakından uzak yaşayan topluluklarda, insanların çok önem verdikleri, hayatları boyunca elde etmek için büyük bir çaba gösterdikleri bazı toplumsal değerler ve ölçüler vardır. Bunlardan en önemlileri, kariyer sahibi olup toplumda saygın bir mevkiye ulaşmak, tüm insanların tanıdığı, peşinden koştuğu örnek bir kişi olmak ve zengin olup lüks bir hayat yaşayabilmektir. Bunlara sahip olan kişiler toplum tarafından takdir edildiği için, herkes bunlara sahip olmak ve insanlar arasında iyi bir yer edinmek amacındadır. Çünkü bu anlayışa göre, en makbul insan en zengin insandır, en akıllı insan kariyer yapmış insandır, en özenilecek insan herkes tarafından tanınan ve beğenilen insandır. Bu yanlış bakış açısının sonucunda da, birçok insan ilişkilerini, birbirlerine olan bakış açılarını, saygı ve bağlılık anlayışlarını, tamamen saydığımız bu ölçüler üzerine kurmuştur. Bundan dolayı, bir kimseyi değerlendirirken, genelde ilk bakılan şeyler, o kimsenin ne kadar parası ya da malı olduğu veya itibar sahibi bir kişi olup olmadığıdır. Bu nedenle, toplum içinde en çok kim bunlara sahip ise, en fazla saygı duyulan, takdir edilen, her konuda söz sahibi olan ve en çok korunup-kollanan da o kimse olmaktadır. Tüm bu saydıklarımıza sahip olan biri, diğer insanlar tarafından yakından takip edilir; gittiği her yerde saygı ve ilgi görür, sözleri ya da düşünceleri yanlış da olsa doğru kabul edilir. Dolayısıyla, bu insanlara karşı garip bir saygı, sevgi ve bağlılık hissi duyulur. Bu kişi bir fikir adamı ise, herkes onun

eserlerini okur, söyledikleri ve yazdıkları araştırılmadan, sorgulanmadan hemen kabul edilir. Büyük bir saygı görür, güçlü bir bağlılıkla savunulur ve izlenir. Bu kişiye hiçbir bilgiye dayanmadan anlamsız bir bağlılık ve sadakat duyulur. Tanınmış ve şöhretli insanlar için de aynı şey geçerlidir. Büyük bir hayran kitlesine sahiptirler. Nereye giderlerse gitsinler, hiç yalnız bırakılmaz ve her zaman desteklenirler.

Tüm bu anlatılanları biraraya getirdiğimizde ise, karşımıza şöyle bir tablo çıkar; toplumda önde giden, insanların çok önem verdikleri, mal-mülk, şöhret ve mevki sahibi kişiler ve bunların arkasında da onları sürekli takip eden, destekleyip savunan ve hiçbir zaman yalnız bırakmayan birçok insan. Bunun sebebi ise, insanların sadakat duyup bağlanmaları için, karşılarındaki insanlarda mutlaka kendilerine göre bir üstünlük unsuru görmek istemeleridir. Çağlar boyunca insanların sahip oldukları bu yanlış düşünce yapısı hiç değişmeden kalmıştır. Sözde soylu olan ve maddi gücü sayesinde saygı duyulan insanlar, zorba ve zalim bir karaktere sahip olsalar dahi, toplumlarını yönetmeyi başarmışlardır. Sadakat ve bağlılık anlayışları geçici birkaç dünyevi değere göre şekillenmiş olan kimi insanlar için önemli olan doğruyu ve güzeli bulmak değil, sadece bu maddi değerleri elde edebilmektir. Dolayısıyla bu değerlere sahip olanlar herkes tarafından en bilgili, en akıllı, en yetenekli kısacası en ideal insanlar olarak kabul edilirler.

İşte Allah'ın insanlara bir yol gösterici ve rahmet olarak gönderdiği peygamberler de, yaşadıkları toplumları Allah'ın yoluna uymaya davet edip, onları Allah'a ve elçilerine sadakat göstermeye çağırdıklarında, inkar edenlerin çirkin ve isyankar tavırlarıyla karşılaşmışlardır. Bu durum, cahiliye bakış açısına sahip olan bu insanların, elçilerde, bu büyük görevin onlara ve-

rildiğine dair, zenginlik, mal, itibar ya da makam sahibi olmak gibi cahili anlamda delil olacak bir üstünlük unsuru aramış olmalarından kaynaklanmaktadır. Onların sözlerine inanmak ve kendilerini çağırdıkları hak dine uymak için, bir üstünlük unsuru olarak, onlardan mucizeler göstermelerini istemişlerdir. Allah inkar edenlerin bu beklentilerini Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Dediler ki: "Bize yerden pınarlar fışkırtmadıkça sana kesinlikle inanmayız. Ya da sana ait hurmalıklardan ve üzümlerden bir bahçe olup aralarından şarıl şarıl akan ırmaklar fışkırtmalısın. Veya öne sürdüğün gibi, gökyüzünü üstümüze parça parça düşürmeli ya da Allah'ı ve melekleri karşımıza (şahit olarak) getirmelisin. Yahut altından bir evin olmalı veya gökyüzüne yükselmelisin. Üzerimize bizim okuyabileceğimiz bir kitap indirinceye kadar senin yükselişine de inanmayız." De ki: "Rabbimi yüceltirim; ben, elçi olan bir beşerden başkası mıyım?" (İsra Suresi, 90-93)

Allah, Peygamberimiz (sav)'in, iman etmemek için bahaneler arayan bu samimiyetsiz insanların kendilerinden istedikleri mucizeler karşısında şöyle cevap verdiğini bildirmektedir:

..."Size Allah'ın hazineleri yanımdadır demiyorum, gaybı da bilmiyorum ve ben size bir meleğim de demiyorum. Ben, bana vahyedilenden başkasına uymam..." (Enam Suresi, 50)

Görüldüğü gibi bu insanlar, sözlerini doğrulamaları için, peygamberlerden bir insanın güç yetiremeyeceği mucizeleri beklemişlerdir. Kendi bozuk mantıklarına göre, bu kimselerin bir başkasına tabi olabilmeleri ve onun sözünü dinleyebilmeleri için, bu kişinin cahiliye ölçüleri açısından kendilerinden mutla-

ka daha üstün olması gerekmektedir. Bu nedenle, Allah'ın **"Ve dediler ki: 'Bu Kuran, iki şehirden birinin büyük bir adamına indirilmeli değil miydi?"** (Zuhruf Suresi, 31) ayetiyle belirttiği gibi, kendilerine gönderilen elçilere, böylesine büyük bir sorumluluk verilmesini 'şaşkınlık'la karşılamışlardır. Sadece bu yüzden, Allah'ın peygamberlerini inkar etmişler ve onlara zorluk çıkararak, onların insanları doğru yola ulaştırmalarına engel olmaya çalışmışlardır. Allah Kuran'da insanların bu tavırlarıyla ilgili olarak şöyle bir örnek vermiştir:

Onlara peygamberleri dedi ki: "Allah size Talut'u (melik olarak) gönderdi." Onlar: "Biz hükümdarlığa, ona göre daha çok hak sahibiyken ve ona bir mal (servet) bolluğu verilmemişken, nasıl bizi (yönetmek üzere) hükümdarlık (mülk) onun olabilir?" dediler. O (şöyle) demişti: "Doğrusu Allah size onu seçti ve onun bilgi ve bedeni gücünü artırdı. Allah, kime dilerse mülkünü verir; Allah (rahmeti ve gücü) geniş olandır, bilendir. (Bakara Suresi, 247)

Bu kimseler, kendilerini yönetip idare edecek peygamberlerde, cahiliye kıstaslarına göre bir 'üstünlük' unsuru görmek istemektedirler. Bu da onların, Allah'ın peygamberlere verdiği **'bilgi ve beden üstünlüğünü'** görüp anlamalarına engel olmuştur. Kendilerine gönderilmiş olan peygamberlerin ne kadar değerli ve üstün insanlar olduklarını kavrayamadıkları için, onların çağrılarından hep yüz çevirmişlerdir. Allah aşağıdaki ayette bu kimselerin peygamberlere sadece bu sebeple inanmadıklarını şöyle haber vermektedir:

Kendilerine hidayet geldiği zaman, insanları inanmaktan alıkoyan şey, onların: "Allah, elçi olarak bir beşeri mi gönderdi?" demelerinden başkası değildir. (İsra Suresi, 94)

Bu insanlar peygamberlere inanmayıp, onların yolundan gitmedikleri gibi, onları menfaat peşinde koşmakla da suçlamışlardır. Kendilerince hiçbir üstünlüğe sahip olmadığını düşündükleri bir kimsenin, kendisine sadık kalınmasını ve uyulmasını istemesini, kendi çarpık bakış açılarıyla, bu kişinin ancak bir üstünlük elde etme peşinde olmasından kaynaklanabileceğine yormuşlardır. Bu nedenle de, inkar eden kavmin zengin ve tanınmış olan 'önde gelenleri', peygamberleri üstünlük ve çıkar elde etmeye çalışmakla suçlamışlar ve her fırsatta onları haksız yere kötüleme yoluna gitmişlerdir. Firavunun, kendisini Allah'a kulluk etmeye davet eden Hz. Musa ve kardeşi Hz. Harun'a verdiği tepki, bu çarpık bakış açısına sahip olan insanların tavrını ortaya koyan örneklerdendir. Allah, Firavunun Hz. Musa'ya yönelik bu yöndeki konuşmalarını Kuran'da şöyle bildirmektedir:

> **Onlara Katımız'dan hak geldiği zaman, dediler ki: "Bu, kuşkusuz apaçık bir büyüdür." Musa: "Size hak geldiğinde böyle mi söylersiniz? Bu bir büyü müdür? Oysa büyücüler, kurtuluşa ermezler dedi" dedi. Onlar: "Siz ikiniz, bizi atalarımızı üzerinde bulduğumuz (yol)dan çevirmek ve yeryüzünde büyüklük sizin olsun diye mi bize geldiniz? Biz, sizin ikinize inanacak değiliz" dediler. (Yunus Suresi, 76-78)**

İnkar edenlerin, kendilerini doğru ve güzel olana çağıran peygamberlere verdikleri tepki de işte Firavununkinden farklı değildir. Sadakat duymaları için mutlaka bir üstünlük görme arayışları, bu kimselerin akıllarını örterek, kendilerini dünyada ve ahirette kurtuluşa yöneltecek olan peygamberlerin çağrısını kavramalarını ve doğru yolu görmelerini engellemektedir.

Gerçek üstünlük ise, ancak Allah'a aittir. İnsanların çevrelerinde gördükleri herşeyin gerçek sahibi Allah'tır. Gerçek an-

lamda sadakat duyulacak ve içten bir sevgi ile bağlanılacak tek varlık Allah'tır. Allah dilediği zaman, dilediği şekilde, gönderdiği elçilerine Kendi fazlından ve rahmetinden bolca vermiş ve onları zengin ve varlıklı kılarak, onları insanların birçoğundan üstün kılmıştır. Allah, Hz. Davud ve Hz. Süleyman'ı diğer insanlardan üstün kıldığını şöyle bildirmektedir:

Andolsun, Davud'a ve Süleyman'a bir ilim verdik: "Bizi inanmış kullarından birçoğuna göre üstün kılan Allah'a hamd olsun" dediler. (Neml Suresi, 15)

İnkar edenlerin bu çarpık düşünceleri, çağlar boyunca onları hep Allah'ın yolundan alıkoymuştur. Halbuki gerçek sadakat, yalnız Allah'a ve O'nun elçilerine karşı duyulacak olandır. Bu çarpık düşünceye sahip olan insanlar, bu anlayışı bir an evvel terk etmeli, Allah'ın gücünü ve yüceliğini takdir etmeye çabalamalı ve gerçek sadakatin ancak Allah'a duyulması gerektiğini kavramalıdırlar.

Sadakat Gösterebilmeleri Belirli Şartlara Bağlıdır

Geçmişe dönüp baktığında, pek çok insan yaşam süreci içerisinde çeşitli zorluk ve sıkıntılarla karşılaştığını hatırlayacaktır. Allah dünya hayatını, kimin daha güzel davranışlarda bulunacağını denemek için, zorluk ve kolaylıklarla birarada yaratmıştır. Bundan dolayı, insanın hayatı boyunca hiçbir engel veya sıkıntıyla karşılaşmaması söz konusu değildir. Ancak Allah'ın yaratışındaki bu hikmetlerden habersiz olan kimseler, hayatın bu zorluklarını 'yaşam kavgası ya da mücadelesi' olarak adlandırırlar. Oysa tüm bunlar, Allah'ın insanların Kendisi'nden başka sığınılacak ve yardım dilenecek bir güç olmadığını görerek doğru yolu bulmaları için hikmetle yarattığı olaylardır.

İnsanların duyguları, düşünceleri, niyetleri ve bunlara bağlı olarak davranışları, karşılaştıkları bu birbirine tümüyle zıt olan iki durumda, yani zorluk ve kolaylık anlarında farklılıklar gösterir. İnsanların zorluk anlarında, kalplerinde sakladıklarını gizleyebilmeleri ise genellikle pek mümkün olmaz. Bir insanın kendisine isabet eden sıkıntılar karşısında gösterdiği sabır, bu kişinin Allah'a olan bağlılığını, samimiyetini ve içtenliğini ortaya koyar. Dolayısıyla bir insanın iç yüzünü en iyi ve en doğru şekilde ortaya çıkaran anlar, genellikle kişinin içine düştüğü zorluk ve sıkıntı zamanlarıdır. Bu açıdan, bir insanın amacına ulaşmaktaki istek ve çabasının ne kadar ciddi, kendi inancına olan sadakatinin ise ne denli güçlü olduğu, büyük ölçüde bu gibi olumsuz zamanlarda göstereceği tavırlardan anlaşılır.

Cahiliye toplumunda bu konuya verilebilecek en belirgin örneklerden biri 'evliliktir'. Evlilik çok kutsal bir kurum olmasına rağmen, kimi insanlar tarafından bir çıkar elde etme aracı haline dönüştürülebilmektedir. Bu bakış açısına sahip olan insanlar için evlilikteki sadakat ve bağlılık belirli koşullara bağlıdır. Bu nedenle de bu kimseler arasında zaman içerisinde ortaya çıkan zorluklar ve problemler yavaş yavaş büyük tartışmalara ve huzursuzluklara dönüşebilmektedir. Belirli bir süre sonra da, artık tarafların birbirlerinden alabilecekleri bir şey kalmamakta ve ayrılık zorunlu hale gelmektedir.

Bu durum, cahiliye ahlakını yaşayan insanların çeşitli olaylar karşısında yaşayabildikleri bir psikolojidir. Kimi insanlar başlarına sabretmeleri gereken bir olay geldiğinde, kolay olanı tercih edip hemen bundan kaçmayı bir prensip haline getirmişlerdir. Allah'a içten bağlı kalan ve O'na güçlü bir sadakat duyan müminlerle inkar edenler arasındaki fark, işte bu durumlarda açıkça ortaya çıkmaktadır. İnkar edenler, Allah'a ve ahiret gü-

nüne iman etmedikleri için, karşılaştıkları zorluklarla mücadele edecek gücü ve sabrı kendilerinde bulamazlar. Yaşadıkları en ufak bir sorunda veya karşılarına çıkan bir engelde hemen geri çekilir, gerçekleştirmek istedikleri işten vazgeçerek, kolay olanı tercih ederler. Allah Kuran'da, Hz. Lokman'ın sabretme konusunda oğluna vermiş olduğu öğütü bizlere şöyle bildirmektedir:

> **Ey oğlum, namazı dosdoğru kıl, marufu emret, münkerden sakındır ve sana isabet eden (musibetler)e karşı sabret. Çünkü bunlar, azmedilmesi gereken işlerdendir. (Lokman Suresi, 17)**

İnkar edenlerin böylesine güçsüz bir karaktere sahip olmalarının nedeni, gerçek anlamda bir sadakat duygusundan ve bunun kendilerine getireceği güç ve azimden yoksun olmalarıdır. İnkarcılar hayatları boyunca şirk içinde yaşar ve kendilerine Allah'tan başka pek çok sahte ilah edinirler. Hayatları boyunca sadece bunlara bağlanır ve bu bağlılığın gerektirdiği gibi bir yaşam sürerler. Ancak ilah edindikleri bu varlıklar, onlara zorluk anlarında sabredebilecek ve mücadele edebilecek gücü ve yardımı veremediğinden, sahte ilahlarına karşı duydukları bu batıl sadakat ve bağlılık duygusu da hemen yok olur. Bu nedenle, sıkıntı ve zorluk ortamları bu yapıdaki insanların gerçek kişiliklerini tanımak açısından çok büyük bir önem taşımaktadır.

İnsanların zor durumlar karşısındaki psikolojileri, kalplerinde hastalık bulunan münafık karakterli insanların Allah'a olan bağlılıklarının ve samimiyetlerinin sahteliğini de ortaya çıkarmaktadır. Bu kimseler, Allah'a karşı gerçek anlamda bir sadakat ve bağlılık hissi duymadıkları için, Allah'ın rızası için herhangi bir zorluğa ya da sıkıntıya karşı sabır gösteremezler. Bu sebeple de, nefislerine zor gelecek ortamlardan kaçabilmek için

sürekli olarak bahaneler öne sürerler. Allah Kuran'da, bu gibi zorluk ortamlarıyla karşılaştıklarında Peygamberimiz (sav)'den izin isteyerek kaçmaya çalışan kişilerin samimiyetsizliklerini haber vermiştir. Allah bu karakterdeki insanların sözlerini ve gerçek niyetlerini bir ayette şöyle bildirmiştir:

> **Eğer yakın bir yarar ve orta bir sefer olsaydı, onlar mutlaka seni izlerlerdi. Ama zorluk onlara uzak geldi. "Eğer güç yetirseydik muhakkak seninle birlikte çıkardık." diye sana Allah adına yemin edecekler. Kendi nefislerini helaka sürüklüyorlar. Allah onların gerçekten yalan söylediklerini biliyor. (Tevbe Suresi, 42)**

Bu kimseler Allah'a kesin bir bilgiyle iman etmedikleri için, fedakarlıkta bulunmaları gerektiğinde Allah'a ve elçisine karşı sadakat ve bağlılık gösterememişlerdir. Allah'a ve O'nun Resulüne sadık kalmanın ve Allah'ın rızasına yönelik hareket etmenin, dünyada ve ahirette getireceği büyük kazancı ve kurtuluşu görememişlerdir. Dünya hayatının geçiciliğine aldanmış, Allah'ın rızası için sabretmekten kaçmışlardır. Allah Nisa Suresi'nde, imanı gereği gibi yaşamayan insanların zorluk ve sıkıntılara sabır gösteremedikleri için müminlerden uzak durmayı tercih ettiklerini bildirmiştir:

> **Şüphesiz içinizden ağır davrananlar vardır. Şayet, size bir musibet isabet edecek olsa: "Doğrusu Allah bana nimet verdi, çünkü onlarla birlikte olmadım" der. (Nisa Suresi, 72)**

Allah bu ayet ile, bu insanların, içinde bulundukları durumun önemini ve ciddiyetini hiçbir şekilde kavrayamadıklarını haber vermektedir. Kendilerine Allah'ın rızasını kazandıracak olan fedakarlıklardan kaçınmayı bir 'nimet olarak' görmeleri, bu insanların nasıl bir kavrayış eksikliği içerisinde olduklarını

açıkça ortaya koymaktadır.

Bu tür insanların bir diğer samimiyetsiz tavırları da, istedikleri menfaatler ve hoşlandıkları koşullar kendilerine sağlandığında, oldukça sadık ve uyumlu bir yapıya bürünmeleridir. İstediklerine kavuştuklarında rahat ve huzurlu bir hayat yaşadıkları için, böyle durumlarda Allah'a ve elçisine sadakat göstermekte tereddüte kapılmaz ve bundan bir sıkıntı duymazlar. Ancak hoşlarına gitmeyen veya çıkarlarıyla ters düşen bir şey yapmaları gerektiğinde, hemen içlerinde gizledikleri samimiyetsizliği dışa vururlar. Allah Kuran'da bu kimselerin tavırlarına şöyle dikkat çekmektedir:

> **Aralarında hükmetmesi için Allah'a ve Resulüne çağrıldıkları zaman, onlardan bir grup yüz çevirir. Eğer hak lehlerinde ise, ona boyun eğerek gelirler. (Nur Suresi, 48-49)**

İkiyüzlü bir karaktere sahip olan bu insanların ahlakı, salih müminlerin Allah'ın rızası için gösterdikleri sabır ve fedakarlıktan çok uzaktır. Bu kimselerin, -samimi bir kalple iman etmedikleri sürece- hayatlarının her anında sadece Allah'ın rızasını aramaları, Allah'ın emir ve yasaklarına kayıtsız şartsız uymaları ve peygamberlere inanıp-güvenmeleri söz konusu olmaz. Tüm bunlar ancak Allah'a sadakatle bağlanan gerçek iman sahiplerinin gösterebilecekleri tavırlardır. Samimiyetsiz kimseler ise, içlerinde sakladıkları sahte sadakatlerini sonsuza kadar gizleyemezler. Allah, bu ikiyüzlü insanları, sadık ve teslimiyetli olan müminlerden daima ayıracak ve müminlere onların gerçek yüzlerini görüp tanıyabilecekleri ortamları oluşturacaktır.

SADAKATİN ÖNEMİ

Sadakat, Allah'a gönülden iman eden müminlerin en belirgin özelliklerinden biridir. Allah yolunda gösterdikleri samimi sadakat, onların ihlas sahibi kimseler olduklarını ortaya koymaktadır. Çünkü bir insanın Allah'a iman etmesi, hiçbir dünyevi çıkar beklemeden yaşaması, hayatı boyunca Allah'ın rızasını kazanmak için çaba göstermesi, sahip olduğu ve sevdiği herşeyi O'nun rızasına ulaşabilmek için kullanması ve kendisine isabet eden zorluklara sabredebilmesi için kesinlikle güçlü bir sadakat ve bağlılık duygusuna ihtiyacı vardır. İnsana bu yolda ilerleyebilme gücünü ve isteğini, ancak Allah'a karşı duyduğu sevgi ve bunun getirdiği güçlü bağlılık ve sadakat kazandırabilir. Allah'a karşı duyulan bağlılık ve teslimiyet ne kadar içten ve kuvvetli olursa, insan Allah'a o denli yakınlaşma fırsatı elde edecek ve O'nun rızasını kazanmakta göstereceği çaba ve şevk de o kadar artacaktır. Müminlerin sahip olduğu bu manevi gücün kaynağı, Allah'a karşı duydukları içten sadakat ve güvendir. Bu nedenle sadakat, mümini diğer insanlardan ayıran en temel özelliklerden biridir. Bir mümin, hayatının sonuna kadar Allah'ın emir ve yasaklarına uyduğu takdirde, -Allah'ın izniyle- Allah'ın rahmeti ve cennetiyle karşılık görecektir.

Sıkıntı ve zorluk anları, inkarcıların sadakatsizliklerini ve samimiyetsizliklerini deşifre ederken, müminlerin de Allah'a ve elçilere olan sadakatlerini ortaya çıkarmaktadır. Müminler, karşılaştıkları zorluk anlarında, **"...Bu, Allah'ın ve Resulünün bize vadettiği şeydir; Allah ve Resulü doğru**

söylemiştir..." (Ahzap Suresi, 22) diyerek, Allah'a karşı olan teslimiyetlerini ve bağlılıklarını dile getirmişlerdir. Allah, bir Kuran ayetinde, **"Onlar sabredenler ve Rablerine tevekkül edenlerdir."** (Nahl Suresi, 42) şeklinde bildirerek, müminlerin bu güzel ahlakını övmüştür. İşte müminlerin duydukları sadakatin gücü, Kuran ahlakını yaşarken gösterdikleri şevk ve istekle kendini belli etmektedir.

Karşılaştığı zorluk anlarında göstermiş olduğu tevekküllü ve teslimiyetli tavır ile tüm Müslümanlara örnek olan Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav), zorluk anlarında Allah'a sadakatte kararlılık gösterilmesi gerektiğini müminlere şöyle hatırlatmıştır:

> "*...Bir şey isteyince Allah'tan iste. Yardım talep edeceksen Allah'tan yardım dile. Zira kullar, Allah'ın yazmadığı bir hususta sana faydalı olmak için biraraya gelseler, bu faydayı yapmaya muktedir olamazlar. Allah'ın yazmadığı bir zararı sana vermek için biraraya gelseler, buna da muktedir olamazlar.*" *(Kütüb-i Sitte, Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, Prof. Dr. İbrahim Canan, 16. cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, 1992, s. 314).*

Sadakatin bir başka önemi de, müminleri sürekli birarada tutan önemli bir özellik olmasından kaynaklanmaktadır. Bu anlamda sadakat, fitne çıkarmak, yapılan salih amellere engel olmak ve müminlerin arasını açıp bozmak gibi çeşitli zarar verici faaliyetlerde bulunmaya çalışan kötü niyetli kimselerin, müminlerin içinde barınmasını da zorlaştırır. Müminlerin Allah'a ve peygamberlere karşı duydukları içten sadakatin ve bağlılığın taklit edilebilmesi mümkün değildir. Bu sadece müminlere özgü bir duygudur. Müminlerin arasına dine zarar verme amacıyla giren kimseler, kendilerini ne kadar gizlemeye çalışsalar da, müminlerin teslimiyetini taklit edemedikleri için, bu amaçlarını hiçbir zaman için gerçekleştiremezler. Allah'a karşı duyulan

güçlü bir sadakat ve teslimiyet, salih müminlerle kalplerinde hastalık bulunan kimseleri birbirinden ayırt edip ortaya çıkaracaktır. Bu sadakat duygusu aynı zamanda güçlü bir bağlılık görevi görerek, müminleri hayat boyu birarada da tutacaktır. Müminler, duydukları güçlü sadakat ile kendilerine zarar ve kötülük vermek isteyen kötü niyetli kimseleri rahatlıkla teşhis edip, onlara karşı gereken önlemleri alabilirler. Ayrıca birbirlerinin samimiyetine ve bu yoldaki azimlerine şahit oldukları için, birbirlerine olan sevgileri ve güvenleri daha da artacaktır. Bu şekilde Allah bu kötü niyetli kimselerden müminleri arındırarak onları her zaman için dinç, güçlü ve kamil iman sahibi kimseler kılacaktır.

Allah, iman ediyormuş gibi görünmelerine rağmen, müminlere yardım etmeleri gerektiğinde çekimser kalan ve böylece Allah'a karşı olan sadakatsizlikleri ortaya çıkan bu kimselerin tavırlarını Kuran'da şöyle haber vermektedir:

> **Ama iman edenler ve salih amellerde bulunanlar, onlara ecirlerini eksiksiz ödeyecek ve onlara Kendi fazlından ekleyecektir de. Çekimser davrananlar ve büyüklenenler, onları acıklı bir azapla azaplandıracaktır ve kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır. (Nisa Suresi, 173)**

Müminler Allah'a karşı güçlü bir teslimiyet ve kararlılık içerisinde oldukları için, en zor anlarda bile Allah'ın rızasına en uygun olan kararı verip, ona göre hareket ederler. Onlar, Allah'ın **"...Oysa onlara evla (olan): İtaat ve maruf (güzel) sözdü. Fakat iş, kesinlik ve kararlılık gerektirdiği zaman, şayet Allah'a sadakat gösterselerdi, şüphesiz onlar için daha hayırlı olurdu."** (Muhammed Suresi, 20-21) ayetleriyle

bildirdiği gibi, her şartta Allah'a sadık kalmanın, kendileri için 'hayırlı' olduğunun bilincindedirler. Allah bu ayetlerde ayrıca, güçlü bir sadakatin, insanın hak olan bir şey karşısında tereddüte kapılmasını engellediğini ve kişiye kararlı bir tavır kazandırdığını da haber vermektedir. Eğer insan güçlü bir iman ve teslimiyete sahipse, bu içten sadakat duygusu, onun kararsızlığa düşmesini önleyecek ve nefsini yenmekte ona daima yardım edecektir. Böylece insan nasıl bir durumla karşılaşırsa karşılaşsın, Allah'a duyduğu sadakati ve teslimiyetiyle, nefsine zor gelen bir şeyin rahatlıkla üstesinden gelebilecektir.

Sadakatin müminlere kazandırdığı bir başka önemli özellik de, birbirlerine olan **'güven ve sevgi'**leridir. İman edenlerin birbirlerine karşı duydukları sevgi ve güven, tamamen onların Allah yolunda gösterdikleri 'ciddi' çabaya göre şekillenmektedir. Allah'ın rızasını kazanabilmek için sahip olduğu herşeyini hayır için kullanan, bu yolda 'dosdoğru' bir istikamet tutturan bir mümin, diğer Müslüman kardeşlerinin sevgisini kazanacak ve onlara en güzel şekilde örnek olacaktır. İşte müminlerin Allah yolunda kendilerine isabet eden her olayda gösterecekleri içten sadakat, birbirlerine karşı olan sevgi, bağlılık ve güvenlerinin de artmasına neden olacaktır.

Sadakat mümine, Allah yolunda yaptığı tüm salih amellerde ve Allah'ı razı edecek güzel ahlakı göstermekte bir '**süreklilik'** de kazandırır. Kalplerinde hastalık bulunan münafıklar, şeytanın aldatmacaları sonucunda, ibadetlerinde ve güzel ahlakta bu sürekliliği gösterememektedirler. Nefislerine ters gelen bir konuda ya da karşılaştıkları en ufak bir zorlukta hemen yaptıkları hayırlı işlerden vazgeçebilmektedirler. Gösterdikleri çaba ve istek zayıf olduğu için de, hedeflerine bir türlü ulaşamazlar. Bu durum, kalplerinde yaptıkları işe karşı gerçek an-

lamda bir sadakat ve bağlılık hissetmemelerinden kaynaklanır. Bu sadakat ve bağlılığı hissetmedikleri için, bunların kendilerine kazandıracağı 'süreklilikten' de mahrum kalmaktadırlar. Allah'a gönülden bağlanmış olan müminler ise, Allah'a karşı duydukları bu içten sadakat sayesinde, Kuran ahlakını uygulamada ve Allah'ın rızasını kazanmada hayatlarının sonuna kadar 'süreklilik' gösterebilmektedirler. Allah, müminler için hayırlı ve güzel olanın 'sürekli' salih amellerde bulunmak olduğunu Kuran'da şöyle bildirmektedir:

Mal ve çocuklar, dünya hayatının çekici süsüdür; sürekli olan 'salih davranışlar' ise, Rabbinin Katında sevap bakımından daha hayırlıdır, umut etmek bakımından da daha hayırlıdır. (Kehf Suresi, 46)

Müminlerin sahip olduğu içten sadakat, onların hareketlerine de yansıyarak, azimlerini ve Allah'a olan teslimiyetlerini artırmakta ve daha da güçlenmelerine vesile olmaktadır. Buna karşılık Allah, münafık karakterli kimselerin kalplerindeki 'hastalıklarını' ortaya çıkarmaktadır. Allah Kuran'da, inkara yatkın olan bu zayıf imanlı kimselerin, müminlere ve elçiye çeşitli engeller çıkararak onları zor durumda bırakmak ve onlara zarar vermek isteyeceklerini bildirmektedir. Bu nedenle Allah müminlere, Allah yolunda hicret edip, Allah'a ve O'nun elçisine olan sadakatlerini ve samimiyetlerini açıkça göstermedikçe, münafık karakterli kimseleri dost edinmemelerini öğütlemiştir:

Onlar, kendilerinin inkara sapmaları gibi sizin de inkara sapmanızı istediler. Böylelikle bir olacaktınız. Öyleyse Allah yolunda hicret edinceye kadar onlardan veliler (dostlar) edinmeyin... (Nisa Suresi, 89)

SADAKATİN ANAHTARI: ALLAH SEVGİSİ VE ALLAH KORKUSU

Allah Sevgisi

Bir insanın, herhangi bir kişiye ya da bir varlığa sadık kalması, tüm yaşamını onun istek ve hoşnutluğu üzerine kurabilmesi, ancak ona karşı güçlü ve içten bir sevgi duyması ile mümkün olabilir. Bu anlamda aralarında sahte bir sevgi bağı olan insanlar, gerçek bir sadakati asla yaşayamazlar. Ancak burada önemli olan bir nokta vardır; bu insanlar bir şekilde birbirlerini sevip bağlanmış olsalar dahi, bu bağlılıkları cahiliye ölçülerine göre şekillendiği için, Allah'ın Kuran'da bildirdiği 'gerçek' sadakat ve sevgi duygusundan yine de çok uzak olmaktadır.

Gerçek sevgi ve bağlılık, insanın ancak Allah'ın büyüklüğünü ve imanı kavramasıyla yaşanabilir. İnsanın içten bir sevgi ve sadakat duyması gereken, asıl olarak Rabbimiz olan Allah'tır. Allah'a karşı bu derin sevgi ve bağlılığı yaşayan insanlar, O'nun razı olacağı ahlakı yaşayan kimselere karşı da çok derin ve içten bir sevgi duyarlar. Dolayısıyla gerçek sevgi de ancak Allah'tan korkan, O'na karşı içli bir sevgi ve saygı duyan kimseler arasında yaşanabilmektedir. İnkar edenlerin sevgi anlayışları ise tümüyle dünyevi birtakım değerler üzerine kurulu olduğu için, müminlerin yaşadığı derinlikten ve süreklilikten çok uzaktır.

Müminlerle inkar edenlerin, sevgi anlayışları gibi, sadakat anlayışları da birbirinden tümüyle farklıdır. İnkarcılar, Allah'ın **"Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Şüphesiz Allah, güç sahibidir, Azizdir"** (Hac Suresi, 74) ayetiyle açıkladığı gibi, Allah'ın sonsuz gücünü ve yüceliğini, O'nun insanlar üzerindeki rahmetini ve merhametini yeterli derecede kavrayamadıkları için, kalplerini Allah'a bağlamazlar. Allah'a sevgiyle ve sadakatle bağlanamayan insanlar ise, ne kendileri gerçek anlamda sadık olabilirler ne de başkaları onlara sadık olur. Bu yüzden güçlü bir sadakat için mutlaka güçlü bir Allah sevgisine ihtiyaç vardır. İşte, Allah'a karşı bu güçlü sevgiyi duyan kimseler, yalnızca müminlerdir. Allah, iman edenlerin bu özelliğini Kuran'da şöyle haber vermektedir:

> **"...İman edenlerin ise, Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür..." (Bakara Suresi, 165)**

İman edenlerin güçlü bir sadakat ve teslimiyete sahip olmalarını sağlayan birçok neden vardır. Müminler, hayatları boyunca karşılaştıkları her olayda, Allah'ın yardımını, korumasını ve rahmetini görebilen insanlardır. Allah'ın, **"Ve de ki: "Allah'a hamd olsun, O size ayetlerini gösterecektir, siz de onları bilip tanıyacaksınız." Senin Rabbin yaptıklarınızdan gafil değildir."** (Neml Suresi, 93) ayetiyle açıkladığı gibi, Allah müminlerin kalplerini güçlendirmek, onların Kendisi'ne olan sevgi ve bağlılıklarını artırmak için, nefislerinde ve de çevrelerinde meydana gelen herşeyin 'hak' olduğunu onlara göstereceğini vadetmiştir. Bu ayetin hükmü gereği müminler hayatları boyunca başlarına gelen herşeyin Allah'ın kendilerine olan vaadinin bir gereği olarak gerçekleştiğini bilerek hareket ederler. Allah'a olan imanları, sevgileri ve buna bağlı olarak da teslimiyet ve sadakatleri sürekli olarak artar. Allah'ın her zaman

müminlerin dostu ve yardımcısı olduğunu, tüm dualarına karşılık verdiğini bilir ve büyük bir şevk ve heyecanla Allah'ın rızasını kazanmak için çaba harcarlar. Başlarına ne gelirse gelsin, Allah'a olan bağlılık ve sadakatlerinde hiçbir şekilde bir azalma söz konusu olmaz. Zorluklar karşısında Allah'ın rızasını kazanabilmek için teslimiyetle sabreder, Allah'ı vekil tutar ve O'na sığınırlar. Bu da müminlerin gerçekten güçlü bir sadakat duygusuna sahip olduklarının en güzel ispatlarındandır. Allah Kuran'da müminlerin güçlü bir bağlılık ve teslimiyet duygusuna sahip olduklarını şöyle bildirmektedir:

"...Onlar, Allah'tan bir fazl (lütuf ve ihsan) arayıp, Allah'a ve O'nun Resulüne yardım ederlerken yurtlarından ve mallarından sürülüp çıkarılmışlardır. İşte bunlar, sadık olanlar bunlardır. (Haşr Suresi, 8)

Allah'a karşı güçlü bir sevgi ve sağlam bir sadakat anlayışına sahip olan müminler, Allah'ın kendilerine yol gösterici olarak gönderdiği elçilere de, içten bir sevgi, saygı ve sadakat gösterirler. Bu bağlılıklarının kaynağı da yine Allah'a karşı duydukları sevgi ve sadakattir.

Peygamberler, Allah'a karşı duyulan sevginin, beraberinde samimi bir bağlılığı ve teslimiyeti de getireceğini açıklayarak, insanları Allah'a içten bir sevgiyle bağlanmaya çağırmışlardır:

De ki: "Eğer siz Allah'ı seviyorsanız bana uyun; Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah bağışlayandır, esirgeyendir. (Al-i İmran Suresi, 31)

Müminler, Allah'a ve O'nun elçisine karşı içten bir sevgi duydukları için, hem Kuran ahlakını yaşamada büyük bir kararlılık gösterir, hem de bundan büyük bir zevk ve mutluluk duyarlar.

Allah Korkusu

Allah sevgisi, sadakatin yaşanması için çok önemli bir özelliktir ancak tek başına yeterli değildir. Beraberinde mutlaka Allah korkusu da gereklidir. Allah korkusu, kişinin Allah'ın emir ve yasaklarına karşı son derece titiz olmasını, O'nun beğenmeyeceği tavırlardan şiddetle kaçınıp sakınmasını, şeytanın ve nefsinin telkinlerine karşı güçlü ve iradeli olabilmesini sağlar.

İnsan zayıf olarak yaratılmıştır. Allah bu gerçeği **"Allah (ağır yükleri) sizden hafifletmek ister: (Çünkü) insan zayıf olarak yaratılmıştır."** (Nisa Suresi, 28) ayetiyle insanlara bildirmektedir. Nefis ve şeytan insana her zaman kötülüğü emrederler. Bu şeytani telkinlere kapılmamak içinse güçlü bir irade ve kararlılık gerekir. İşte Allah korkusu, kişinin iradesini güçlü ve sağlam hale getirir. Allah müminlere Kendisi'nden korkmalarını Kuran'da şöyle emretmektedir:

> **Ey iman edenler, Allah'tan korkun. Herkes yarın için neyi takdim ettiğine baksın. Allah'tan korkun. Hiç şüphesiz Allah, yaptıklarınızdan haberdardır. (Haşr Suresi, 18)**

Allah korkusu kişiyi, hayatının her anında Allah'ın istediği gibi davranıp O'nu hoşnut etmek için çalışmaya teşvik eder. Şeytanın ve nefsin isteklerine, onların hile ve oyunlarına karşı uyanık ve tedbirli olmaya sevk eder. Bu da, insana kendi sınır tanımaz isteklerini uygulatmaya çalışan nefsin ve şeytanın tüm aldatmacalarını boşa çıkarır.

Bu sebeple şeytan ve nefis, insanı öncelikle Allah korkusundan uzaklaştırmaya çalışır. Allah korkusundansa, asıl önemli olanın kalp temizliği olduğu gibi yanlış telkinlerle kişinin Allah'tan korkup sakınmasını engellemek ister. Oysa Kuran'ı

okuyup anlayan şuurlu bir insan, şeytanın bu tür telkinlerinin hiçbir gerçekliği olmadığını, tamamen saptırma ve aldatma amacı taşıdığını rahatlıkla görür. Zira Allah, Kuran'da müminlere Kendisi'nden korkmalarını emretmiştir. Bu emir Kuran'ın pek çok ayetinde yer almaktadır. Allah'ın bildirdiği bu ayetlerden bazıları şöyledir:

...Allah'tan korkun ve bilin ki Allah, muhakkak cezası pek çetin olandır. (Bakara Suresi, 196)

...Allah'tan korkup-sakının ve gerçekten bilin ki, siz O'na döndürülüp-toplanacaksınız. (Bakara Suresi, 203)

Allah korkusu müminin Allah'a derin bir sadakatle bağlanmasını sağlar. Allah'ın sevgisini, hoşnutluğunu olabilecek en fazlasıyla kazanabilme istekleri ve aksinde Allah'ın azabıyla karşılaşabileceklerini bilmeleri, iman edenlerin bu sadakatlerini daimi kılar.

MÜMİNLERİN SADAKATLERİ

Müminler Allah'a Sadıktırlar

<u>Allah'ın rızasını kazanmak için infak ederler</u>

Allah Kuran'ın pek çok ayetinde, infak etmenin müminlerin sorumlu olduğu ibadetlerden biri olduğunu belirtmiştir. İnfak etmek, müminin Allah'ın kendisine vermiş olduğu her nimeti Allah yolunda, O'nun rızasını kazanmak için kullanmasıdır.

İnfak etmenin, müminin Allah'a duyduğu sadakatin bir göstergesi olduğunu, iman etmeyen ya da münafık karakterli insanların, bu konuya bakış açılarıyla kıyaslayarak da anlamak mümkündür. Kesin bir bilgiyle iman etmeyen samimiyetsiz kimseler için, sahip oldukları maddi servet çok değerlidir. Kendi inançlarına göre, sahip oldukları bu değerli şeyleri, kesin bir bilgiyle inanmadıkları veya şüphe duydukları bir şey uğruna asla harcayamazlar. Allah'a ve ahirete zayıf bir imanla inandıkları için de, Allah'a ve elçisine karşı bir sadakat duymaları ve bu yolda sahip olduklarını severek kullanmaları söz konusu olmaz. Bu nedenle, Allah yolunda infak etmeye çağrıldıkları zaman bundan kaçarak cimrilik ederler. Allah, kalplerinde hastalık bulunan insanların bu samimiyetsiz tavırlarını Kuran'da şöyle bildirmektedir:

İşte sizler böylesiniz; Allah yolunda infak etmeye çağrılıyorsunuz; buna rağmen bazılarınız cimrilik ediyor. Kim cimrilik ederse, artık o, ancak kendi nefsine cimrilik eder. Allah ise, Ganiy (hiçbir şeye ihtiyacı ol-

mayan)'dir; fakir olan sizlersiniz. Eğer yüz çevirecek olursanız, sizden başka bir kavmi getirip-değiştirir. Sonra onlar, sizin benzeriniz de olmazlar. (Muhammed Suresi, 38)

İmanlarında hastalık bulunan bu insanların bir başka çirkin davranışları da, dine zarar vermek ve müminlerin birbirlerine olan bağlılıklarını kırmak için, Allah'ın **"Onlar ki: "Allah'ın ve Resulün yanında bulunanlara hiçbir infakta (harcamada) bulunmayın, sonunda dağılıp gitsinler" derler. Oysa göklerin ve yerin hazineleri Allah'ındır. Ancak münafıklar kavramıyorlar."** (Münafikun Suresi, 7) ayetiyle belirttiği gibi, başkalarının da müminlere yardım etmesini engellemek istemeleridir. Kendi aralarındaki sadakat duygusu, sadece paraya ve mala bağlı olduğundan, müminlerin birbirlerine olan bağlılıklarını da ancak bu açıdan değerlendirebilmektedirler. Bu şekilde hareket ettiklerinde, iman edenlerin 'dağılacaklarını' sanırlar. Oysa müminlerin kendi aralarındaki birliktelikleri maddi değerler üzerine kurulu değildir. Onları birarada tutan Allah'a olan imanları, sadakatleri ve Allah korkularıdır. Bu nedenle de münafık karakterli bu kimselerin bu yöndeki girişimleri hiçbir zaman için sonuç vermez.

Münafık karakterli insanların gösterdikleri bu ahlak, müminlerin mallarını Allah'ın rızasını kazanmak için infak etmelerinin önemini ortaya koymaktadır. İnfak, salih bir müminle bir inkarcıyı ya da münafık karakterli bir insanı birbirinden ayıran önemli ibadetlerden biridir. İnkar edenlerin, müminleri Allah yolundan alıkoymak için mallarından harcama yapmaları ise, bu kimselerin akılsız davranışlarının bir diğer örneğidir. Allah, bu kimselerin bu amaçla yaptıkları harcamaların kendilerine 'yürek acısı' olarak geri döneceğini Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Gerçek şu ki, inkar edenler, (insanları) Allah'ın yolundan engellemek için mallarını harcarlar; bundan böyle de harcayacaklar. Sonra bu, onlara yürek acısı olacaktır, sonra bozguna uğratılacaklardır. İnkar edenler sonunda cehenneme sürülüp toplanacaklardır. (Enfal Suresi, 36)

Bu kimseler infak etmenin anlamının ve değerinin ve bunun dünyada ve ahirette kendilerine getireceği büyük kazançların da farkında değillerdir. Sahip oldukları herşeyin Allah'a ait olduğunun şuurunda olmadıkları için, bunları Allah yolunda harcamaktan sürekli olarak kaçınırlar. Kaçınmasalar bile, yaptıkları infakı Allah'ın rızasını kazanmak için değil, sadece kendi çıkarlarına yönelik olarak, gösteriş amaçlı yaparlar. Bu kimseler Allah'a ve Resulüne sevgi ve bağlılık duyacakları yerde, Allah'ın kendilerine infak etmeleri için verdiği maddi değerlere tutku ve bağlılık duyarlar. Bu kişilerdeki mal ve zenginlik tutkusu o kadar güçlüdür ki, kendilerine infak etmeleri hatırlatıldığında, buna karşılık vermiş oldukları cevap dahi, bu konudaki bakış açılarının çarpıklığını ortaya koymaktadır. Allah Kuran'da inkar edenlerin bu tavrını şöyle bildirmektedir:

Ve onlara: "Size Allah'ın rızık olarak verdiklerinden infak edin" denildiği zaman, o inkar edenler iman edenlere dediler ki: "Allah'ın, eğer dilemiş olsaydı yedireceği kimseyi biz mi yedirecekmişiz? Gerçekten siz, apaçık bir şaşkınlık içindesiniz." (Yasin Suresi, 47)

Yukarıda tarif edilen mallarda çoğalma psikolojisi, insanı, sahip olduklarını Allah yolunda harcamak gibi çok değerli bir ibadetten alıkoymaktadır. Diğer yandan infak etmek, iman edenlerin Allah'a olan güçlü sadakatlerini ve bağlılıklarını ortaya çıkarmaktadır. Allah Kuran'da, Allah'a olan bağlılıklarının çok

güçlü olması sebebiyle, Allah yolunda infak edecek bir şey bulamadıkları zaman gözlerinden yaşlar boşanarak geri dönen müminlerin ahlakını örnek vermiştir:

..."Sizi bindirecek bir şey bulamıyorum" dediğin ve infak edecek bir şey bulamayıp hüzünlerinden dolayı gözlerinden yaşlar boşana boşana geri dönenler üzerinde de (sorumluluk) yoktur. (Tevbe Suresi, 92)

Allah'a karşı içten bir sevgi ve sadakat duyan bir kişi, sahip olduğu veya olacağı herşeyi bu yolda severek ve isteyerek harcar. Bu yüzden infak etmek, Allah'ın **"Onlar ki, Allah anıldığı zaman kalpleri ürperir; kendilerine isabet eden musibetlere sabredenler, namazı dosdoğru kılanlar ve rızık olarak verdiklerimizden infak edenlerdir."** (Hac Suresi, 35) ayetiyle bildirdiği gibi, önemli bir mümin özelliğidir. Müminler, Allah'ın kendilerine infak etmeleri için verdiği tüm nimetleri O'nun rızasını kazanmak için kullanarak, Allah'a karşı olan bağlılıklarını ve teslimiyetlerini en güzel şekilde göstermeye çalışırlar.

Bunun yanı sıra, müminler için infak etmek o anki şartlara bağlı bir ibadet de değildir. İnsan zenginlik içerisinde olup infak edecek mala mülke sahip olduğunda bu ibadeti yerine getirmekle ne kadar sorumluysa, elindeki maddi imkanlar kısıtlı olduğunda da, yine o derece sorumludur. Ancak Allah, **'Kendisi'ne içten bağlı kalıp'** hayra çağıran salih müminler oldukları sürece, infak için hiçbir şey bulamayan insanların sorumlu olmayacağını şu ayetle bildirmiştir:

Allah'a ve elçisine karşı 'içten bağlı kalıp hayra çağıranlar' oldukları sürece, güçsüz-zayıflara, hastalara ve infak etmek için bir şey bulamayanlara bir sorumluluk (günah) yoktur. İyilik edenlerin aleyhinde de bir yol yoktur. Allah bağışlayandır, esirgeyendir. (Tevbe Suresi, 91)

Müminler ne kadar zor ve güç bir durumda olsalar da, eğer infak edecek bir şeyleri varsa bunu seve seve verirler. Hangi şartlar altında olurlarsa olsunlar, bu sorumluluklarını mutlaka yerine getirmeye çalışırlar. Bu yüzden Allah bir ayetinde müminlerden **"Onlar bollukta da, darlıkta da infak edenler..."** (Al-i İmran Suresi, 134) olarak bahsetmiştir. Bir başka ayette ise Allah, içinde bulundukları koşul ne olursa olsun, müminlerin infak konusunda istikrarlı ve kararlı bir tavır gösterdiklerini ve gizli ya da açık olmak üzere sürekli olarak bu ibadetlerini yerine getirdiklerini bildirmiştir:

> **Onlar ki, mallarını gece, gündüz; gizli ve açık infak ederler. Artık bunların ecirleri Rableri Katındadır, onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 274)**

İnfak etmenin müminlere kazandırdığı bir başka güzellik de, bu ibadetin müminlerin Allah'a yakınlaşmasına bir vesile olmasıdır. Allah bir ayette infak etmenin bu hikmetini şöyle bildirmektedir:

> **Bedevilerden öyleleri de vardır ki, onlar Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve infak ettiğini Allah Katında bir yakınlaşmaya ve elçinin dua ve bağışlama dileklerine (bir yol) sayar. Haberiniz olsun, bu gerçekten onlar için bir yakınlaşmadır. Allah da onları Kendi rahmetine sokacaktır. Şüphesiz Allah, bağışlayandır, esirgeyendir. (Tevbe Suresi, 99)**

Müminlerin, bu ibadetlerini **'Allah'a yakınlaşmaya ve elçinin dua ve bağışlamasına bir yol'** olarak görmeleri, ne kadar samimi ve teslimiyetli bir ahlaka sahip olduklarının da bir göstergesidir. Müminler sahip oldukları malları, Allah'ın rızasını kazanabilecekleri salih ameller için kullanır ve bu yolla Allah'a şükredip yakınlaşmaya çalışırlar. Dolayısıyla infak etmek, hem

müminlerin Allah'a olan sadakatlerinin gücünü ortaya koymakta hem onların imanlarını da güçlendirmekte hem de onları Allah'a daha da yakınlaştırarak teslimiyetlerini artırmaktadır. Allah bir ayetinde müminlerin, mallarını **"yalnızca Allah'ın rızasını istemeyi, kendilerinde olanı 'kökleştirip-güçlendirmeyi"** (Bakara Suresi, 265) amaçlarayarak infak ettiklerini bildirerek onların bu güzel ahlakını övmüştür.

İnkarcıların dünya hayatında çok değer verdikleri, büyük bir sevgi ve tutkuyla bağlandıkları malları, müminler için kendilerine Allah'ın rızasını kazandırmasını umdukları birer nimettir. Sahip oldukları herşeyin gerçek sahibinin Allah olduğunu bildikleri için, bu ibadeti yerine getirmekte hiçbir sıkıntı duymazlar. Tüm nimetleri sadece Allah'ın rızasını kazanmak için büyük bir şevkle kullanmaları ve infak etmeyi Allah'a yakınlaşmaya bir vesile olarak görmeleri, müminlerin Allah'a olan sadakatlerini en güzel şekilde ortaya koymaktadır.

Allah yolunda 'dosdoğru' bir istikamet tutturmuşlardır

İnsanların düşünceleri ve yaşam tarzları, amaçlarına ve hedeflerine göre farklılık göstermektedir. Herkesin kendi hayatından belirli beklentileri olduğundan, her insan bunları elde edebileceği bir yaşam tarzını benimsemektedir.

Örneğin, büyük bir şirketin yöneticisi olmak isteyen bir kişinin, bu amacını gerçekleştirebilmesi için, üniversitenin işletme ile ilgili bir bölümüne girmesi ve yönetici olabilmek için gerekli tüm bilgi ve tecrübeyi kazanması gerekecektir. Yaşamı boyunca bu mesleği sürdüreceğinden, bu mesleğin kendisine getireceği bir yaşam tarzını benimseyecektir. Üniversitede profesör olmak isteyen bir kişi ise, çok yoğun şekilde çalışa-

cak, belki yurt dışına gidip yıllarca orada kalarak eğitimini tamamlayacak, hatta bunun için gerekiyorsa gençliğinden ve özel zevklerinden de fedakarlıklarda bulunacaktır. Kısacası insanlar, amaçlarına göre bir yaşam tarzı seçmekte ve tüm hayatlarını bu amaçlarını gerçekleştirebilme üzerine kurmaktadırlar.

Elbette insanın dünya hayatında kendisine birtakım hedefler belirlemesinin ve bunlara ulaşmak için çaba harcamasının yanlış bir yönü yoktur. Yanlış olan, tüm hedeflerini sadece bu dünyevi isteklerle sınırlandırmış ve bunlar arıasında ahirete yönelik bir hedefe yer vermemiş olmasıdır. Kişinin hedefi sadece bu dünya hayatı ise, bu durumda yaşamı yukarıda tarif ettiğimizden farklı olmayacaktır. Allah'a iman etmeyen ve ahiret hayatından habersiz yaşayan bir insan, kendisi için belirlediği geçici dünyevi hedeflere ulaşmak için çaba harcayacaktır.

İşte müminlerle inkarcılar arasındaki en önemli farklardan birisi de budur. Müminler inkarcılardan farklı olarak, bu dünyanın 'değersizliğini' ve 'geçiciliğini' çok iyi kavradıkları için, bu dünyaya hiçbir şekilde bağlanmazlar. Elbette dünya hayatının nimetlerinden de en güzel şekilde yararlanırlar ancak müminlerin bu dünyadaki amaçları Allah'a kulluk etmek ve O'nun rızasını ve rahmetini kazanıp, cennetine kavuşabilmektir. Bu yüzden müminler hayatlarını, kendilerine Allah'ın rızasını kazandıracak salih amellerde bulunmaya ve Kuran ahlakını yaşamaya adamışlardır. Allah'ın **"...Kim Allah'a sımsıkı tutunursa, artık elbette o, dosdoğru olan bir yola iletilmiştir."** (Al-i İmran Suresi, 101) ayetiyle belirttiği gibi, Allah'a sımsıkı bağlandıkları için, Allah onları Kendi dosdoğru yoluna iletir.

Müminler, hayatları boyunca sadece Allah'ın kendilerine gösterdiği yolu izleyen ve **"...Hiç şüphesiz Allah'ın yolu,**

asıl yoldur. Ve biz alemlerin Rabbine (kendimizi) teslim etmekle emrolunduk." (Enam Suresi, 71) diyerek, bu yolda **'dosdoğru'** bir istikamet tutturan insanlardır. **'Dosdoğru bir istikamet tutturmak'**, müminlerin hayatları boyunca Allah'ın kendilerine gösterdiği doğru yoldan hiçbir şekilde ayrılmadıklarını ifade etmektedir. Şüphesiz ki bir insanın hiçbir dünyevi kazanç hedeflemeden, kendini sadece Allah'ın rızasını ve sevgisini kazanmaya adaması, bu kişinin Allah'a olan güçlü sadakatini ve bağlılığını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır. Allah, Kuran'da müminlerin bu üstün ahlakını örnek göstermiş ve onların melekler tarafından cennetle müjdeleneceklerini haber vermiştir:

> **Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra dosdoğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); onların üzerine melekler iner (ve der ki): "Korkmayın ve hüzne kapılmayın, size vadolunan cennetle sevinin." (Fussilet Suresi, 30)**
>
> **Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra doğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); artık onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Ahkaf Suresi, 13)**

Müminler Allah'ın rızasını kazanmayı herşeyin üzerinde tuttukları için, onların -Allah'ın dilemesi dışında- doğru yoldan sapmaları söz konusu değildir. Allah onların **'kalplerine imanı yazmış ve onları Kendi'nden bir ruh ile desteklemiştir'** (Mücadele Suresi, 22). Müminler, Allah'ın kendilerine gösterdiği bu yolda ilerlemekten hiçbir şekilde taviz vermezler. Buna bağlı olarak duydukları güçlü sadakat ve teslimiyet duygusu ile Allah'ın **"De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, dirimim ve ölümüm alemlerin Rabbi olan**

Allah'ındır." (Enam Suresi, 162) ayetiyle bildirdiği gibi, 'tüm hayatlarını Allah'ın rızası kazanmak için yaşarlar'. Yaptıkları her işte Allah'ı anar ve o işi Allah'ın rızasını kazanma niyetiyle yaparlar.

Bununla beraber müminler, kendilerine isabet eden zorluklara karşı da en güzel şekilde sabreder ve sürekli Allah'a dua ederek, Allah'tan yardım dilerler. Onlar için, hayatları boyunca bu yolda ilerleyebilmek ve Allah'ı razı edecek salih amellerde ve davranışlarda bulunabilmek çok önemlidir. Müminlerin bu yoldaki istekleri, şevkleri, güçleri ve kararlılıkları, onların Allah'a karşı duydukları içten sadakatin ve teslimiyetin bir göstergesidir.

Allah'a ibadet etmekte kararlılık gösterirler

Kararlılık, herhangi bir amaca ulaşmak için, hiçbir engel ve zorluk tanımadan, azimli bir şekilde çaba harcayıp, yapılması gerekenleri tam olarak yerine getirmektir. Bu anlamda kararlılık, müminlerin hayatları boyunca ihtiyaç duydukları ve kendilerine Allah'ın rızasını kazandıran çok önemli bir ahlak özelliğidir. Allah, aşağıdaki ayet ile müminleri, ibadetlerinde kararlı davranmaları konusunda uyarmıştır:

> **Göklerin, yerin ve her ikisi arasındakilerin Rabbidir; şu halde O'na ibadet et ve O'na ibadette kararlı ol. Hiç O'nun adaşı olan birini biliyor musun? (Meryem Suresi, 65)**

Allah, Kuran'da, Kendisi'ne inanan salih müminlerin hayatları boyunca uymaları gereken tüm emir ve yasakları bildirmiş ve dünya hayatında yaşamaları gereken imani olgunluğu ve ahlak özelliklerini onlara açıklamıştır. Her Müslüman, Kuran'dan sorumlu olduğunu ve Allah'ın rızasını kazanmanın önemini bil-

diği için, Allah'ın kendisine indirdiği tüm emir ve yasaklara uyar ve bu dünyada cennete layık olabilecek bir ahlaka ulaşmaya çabalar. Müminler, Allah'a en güzel şekilde kulluk eder ve Allah'ın razı olacağı umulan düşünce ve davranışlarda bulunurlar.

Allah Kuran'ın pek çok ayetinde müminlerin yapmaları gereken ibadetleri anlatmıştır. Müminler bu konuda hiçbir gevşeklik göstermezler. Tüm ibadetlerini severek ve isteyerek en güzel şekilde yerine getirirler. Allah, müminlerin bu konudaki kararlılıklarını Kuran'da şöyle haber vermiştir:

> **(Öyle) Adamlar ki, ne ticaret, ne alış-veriş onları Allah'ı zikretmekten, dosdoğru namazı kılmaktan ve zekatı vermekten 'tutkuya kaptırıp alıkoymaz'; onlar, kalplerin ve gözlerin inkılaba uğrayacağı (dehşetten allak bullak olacağı) günden korkarlar. (Nur Suresi, 37)**

Müminler Allah'ın, **"Onların etleri ve kanları kesin olarak Allah'a ulaşmaz, ancak O'na sizden takva ulaşır. İşte böyle, onlara sizin için boyun eğdirmiştir; O'nun size hidayet vermesine karşılık Allah'ı tekbir etmeniz için. Güzellikte bulunanlara müjde ver."** (Hac Suresi, 37) ayetiyle bildirdiği gibi, yaptıkları bu ibadetleri Allah Katında asıl olarak değerli kılacak olanın, kalplerinde taşıdıkları niyetleri olduğunu bilirler. Bu nedenle de ihlas ve samimiyetle hareket etmeye büyük özen gösterirler.

Müminler ibadetlerindeki bu kararlılığı, Allah'ın hoşnut olduğu ve ayetlerle tarif ettiği üstün ahlaka kavuşmak için de gösterirler. Müminlerin bu yönde gösterdikleri çaba ve kararlılık, güzel ahlakı yaşayabilmek için nefislerine karşı verdikleri samimi mücadeleden de anlaşılır.

Allah, dünya hayatındaki imtihanın bir gereği olarak insana iki yol göstermiştir: iyi yol ve kötü yol. Müminler hayatları boyunca güzel bir ahlak gösterebilmek için, nefislerindeki bu kötü yola sapmaktan sakınırlar. Örneğin mümin öfkelenilecek bir durumla karşılaştığında kararlı bir şekilde öfkesini yener ve bağışlayıcı bir tavır gösterir. Kibirli bir kimseyle karşılaştığında, ona kibirli bir şekilde karşılık vermez; kararlılık gösterir ve tevazusunu korur. Rabbimiz Kuran'da, **"...Nefisler ise 'kıskançlığa ve bencil tutkulara' hazır (elverişli) kılınmıştır..."** (Nisa Suresi, 128) şeklinde buyurmuş, nefsimizin bencil tutkularına karşı dikkatli olmamızı ve güzel ahlakta kararlılık göstermemizi emretmiştir. Allah'ın bildirdiği ahlakı yaşayan insan, cömert, paylaşmayı seven ve kendinden çok diğer insanları düşünen biri haline gelir. Her koşulda kararlılığını korur ve çevresindeki insanlara her zaman için 'sözün en güzelini' söyler.

Müminler Kuran ahlakına büyük bir saygı ile bağlıdırlar. Hayatları zorluk ve sıkıntılar içinde geçse de, bolluk ve refah içinde yaşasalar da, Kuran ahlakından hiçbir şekilde taviz vermezler. Allah'ın Kuran'da, **"Onlara bir musibet isabet ettiğinde, derler ki: "Biz Allah'a ait (kullar)ız ve şüphesiz O'na dönücüleriz."** (Bakara Suresi, 156) ayetiyle bildirdiği gibi, Allah'a olan bağlılıklarını ve teslimiyetlerini hiçbir zaman için kaybetmezler. Müminlerin bu şekilde hareket etmeleri onlara güçlü bir kişilik kazandırdığı gibi, onları imani açıdan da olgunlaştırır. Allah Kuran'da iman edenlerin bu üstün ahlakını ve Allah'a karşı olan sadakat ve teslimiyetlerini şöyle övmektedir:

> **İyilik yaparak kendini Allah'a teslim eden ve hanif (tevhidi) olan İbrahim'in dinine uyandan daha güzel din'li kimdir? Allah, İbrahim'i dost edinmiştir. (Nisa Suresi, 125)**

Allah Kuran'da, dinine teslim olan Hz. İbrahim'i övmüş ve onu dost edindiğini bildirmiştir. Allah müminlerin her şartta değişmeyen teslimiyetli tavırlarını ve Kendisi'ne olan bağlılıklarını Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Onlar ki, yeryüzünde kendilerini yerleştirir, iktidar sahibi kılarsak, dosdoğru namazı kılarlar, zekatı verirler, marufu emrederler, münkerden sakındırırlar. Bütün işlerin sonu Allah'a aittir. (Hac Suresi, 41)

Müminlerin Kuran ahlakını yaşamaktaki kararlılıklarını gösteren bir diğer özellikleri de, Allah'ın rızasını kazanma çabalarında süreklilik göstermeleridir. Müminler sürekli olarak Allah'ın rızasını kazanmayı düşünür, bunun için salih amellerde bulunurlar. Allah'ın sevdiği ve rahmet ettiği bir kul olabilmeyi içten arzu ederler. Hayatları boyunca Allah'ı vekil tutar, din ahlakını katıksızca Allah'a halis kılarak yaşarlar. Müminlerin hiçbir gevşekliğe kapılmadan, sürekli olarak imanlarını güçlendirmeye çalışmaları, Allah'a duydukları sadakatin onlara sağlam bir kararlılık kazandırdığını göstermektedir.

Ahiret için 'ciddi bir çaba' gösterirler

Müminlerin Allah'ın rızasını ve cennetini kazanabilmek için hayatları boyunca 'ciddi bir çaba' göstermeleri, onların Allah'a olan sadakatlerinin bir göstergesidir. Rabbimiz Kuran'da müminlere Allah'ın rızasını ve ahiretini kazanmak için 'ciddi bir çaba' göstermekle sorumlu olduklarını buyurmuştur. Müminler bu 'ciddi çabayı', hem kendi nefislerini imani açıdan olgunlaştırıp Allah'ın hoşnut olacağı bir yapıya kavuşturmak, hem de Allah'ın Kuran'da tarif ettiği güzel ahlakı insanlara anlatmak için gösterirler. Müminlerin çabası, onların Allah'a olan teslimiyetlerinin getirdiği 'güç ve azim' sayesinde ortaya çıkmaktadır.

Allah'a karşı duydukları iman ne kadar güçlü olursa, Allah'ın onların kalplerine hissettireceği şevk ve heyecan da o kadar kuvvetli olacaktır. Allah, Kuran'da, müminlere Kendi yolunda ciddi bir çaba harcamalarını şöyle öğütlemiştir:

> **Kim de ahireti ister ve bir mümin olarak ciddi bir çaba göstererek ona çalışırsa, işte böylelerinin çabası şükre şayandır. (İsra Suresi, 19)**

İşte müminler ciddi çabayı ilk olarak kendi nefislerini Allah'ın razı olacağı umulan bir hale getirmek için harcarlar. İnkar eden bir kimsenin ise, -iman etmediği sürece- kendi nefsiyle mücadele edebilmesi ve bunda hayat boyu kararlı olup, ciddi bir çaba gösterebilmesi mümkün değildir. İnsanların bir kısmı hayatlarını Kuran ahlakından uzak, tamamen kendi istek ve tutkularına göre yaşamaktadırlar. İçlerindeki bu istekten hiçbir zaman vazgeçemedikleri için, Allah'ın rızasına göre bir hayat yaşamaya da yanaşmazlar.

Nefsin, iman etmeyen insanlar üzerindeki zorlayıcı etkisi anlaşıldığında, müminlerin nefisleriyle yaptıkları mücadelenin büyüklüğü de ortaya çıkmaktadır. İnkar edenler kendi nefislerinin isteklerine yenilirken, müminler Allah'a iman ettikleri ve O'na içten bağlılık oldukları için, nefisleriyle en güzel şekilde mücadele edecek bir güce ve isteğe sahiptirler. İnsanın kendi isteklerine ve tutkularına göre değil de, tamamen Allah'ın istediği şekilde hareket etmeye çalışması, şüphesiz ki ancak Rabbimiz'e duyulacak içten bir bağlılıkla mümkündür. Müminler, Allah'ın **"Ey iman edenler, üzerinizdeki (yükümlülük) kendi nefislerinizdir..."** (Maide Suresi, 105) ayeti gereği, dünyada üstlenmeleri gereken en büyük sorumluluklardan birinin, kendi nefislerini terbiye etmek olduğunun farkındadırlar. Hayatları boyunca kendilerine sürekli olarak kötülüğü emreden ve

kendilerini Allah'ın rızasından uzaklaştırmaya çalışan bu saptırıcı güçle mücadele halindedirler. Nefislerinin aldatmacalarına karşı son derece uyanık olur ve Allah'ın rızasına uygun olmayacak hareketlerden şiddetle kaçınırlar. Amaçları Allah'ın rızasını kazanmak olduğundan, Allah'ın **"İnsanlardan öylesi vardır ki, Allah'ın rızasını ara(yıp kazan)mak amacıyla nefsini satın alır. Allah, kullarına karşı şefkatli olandır."** (Bakara Suresi, 207) ayetiyle bildirdiği gibi, kendi nefislerini geri planda tutup daima Allah'ın rızasına uygun şekilde hareket ederler. Müminlerin nefislerini Allah'ın razı olacağını umdukları bir hale getirmek için gösterdikleri bu içten ve teslimiyetli çaba, Allah'a karşı bir ömür boyu kesintisiz olarak gösterdikleri sadakatin güzel bir örneğidir. Bu çabadan da her zaman kazançlı çıkarlar; Allah onları rahmetiyle ve yardımıyla destekler ve her işlerini en hayırlı şekilde sonuçlandırır.

Müminler, nefisleri konusunda göstermiş oldukları bu 'ciddi çabanın' yanı sıra, Allah'ın seçip beğendiği, insanlar için en uygun hayat tarzı olan İslam ahlakını insanlara anlatıp yaygınlaştırmak ve böylece dünya üzerinde fitne ve bozgunculuğun sona ermesi için de büyük bir 'çaba' harcarlar.

Dünya tarihi boyunca, inkar edenler, hak dinlerin, dolayısıyla müminlerin ve peygamberlerin karşısında olmuşlardır. Onların faaliyetlerini engellemeye ve çeşitli iftiralar atarak onları insanların gözünde küçük düşürmeye çalışmışlar, hatta onlara fiziksel saldırılarda bulunup, şiddet uygulamaktan da geri kalmamışlardır. İman edenler ve peygamberler yeryüzünde dirlik ve düzeni sağlamak, inkar edenlerin fikri ve fiziki saldırılarını engellemek büyük bir 'çaba' göstermiş, bu yolda birçok zorluk ve tepkiyle karşılaşmışlardır. Çeşitli iftiralara maruz kalmış, bulundukları şehirlerden sürülmüşlerdir. Ancak tüm bu

zorluklara rağmen Kuran ahlakını yaşamaktan asla vazgeçmemiş, kınanmaktan korkmamış ve gösterilen haksız tepkilerden etkilenmemişlerdir.

Zorluklar iman edenleri hiçbir zaman için yılgınlaştırmamakta, aksine onları daha şevkli ve daha güçlü hale getirmektedir. Onlar, Allah'ın **"Düzene konulması (ıslah)ından sonra yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın; O'na korkarak ve umut taşıyarak dua edin. Doğrusu Allah'ın rahmeti iyilik yapanlara pek yakındır."** (Araf Suresi, 56) ayetiyle bildirdiği üzere, yeryüzünde huzur, adalet ve mutluluğun egemen olabilmesi için, hiçbir karışıklık ve bozgunculuk olmaması gerektiğinin farkındadırlar. Bunun da sadece Kuran ahlakının yaşanmasıyla gerçekleşebileceğini bildiklerinden, Kuran ahlakını insanlara anlatmak için samimi bir çaba harcarlar.

Peygamber Efendimiz de "*Müminin mizanında en ağır basacak şey güzel ahlaktır. Muhakkak ki, Allah Teala işi ve sözü çirkin olan ve hayasızca konuşan kimseye buğz eder*" *(G. Ahmed Ziyaüddin, Ramuz El Hadis, 1. cilt, Gonca Yayınevi, İstanbul, 1997, 15/9)* ve "*Ruhumu kudret altında tutan Allah'a yemin ederim ki cennete sadece güzel ahlak sahipleri girer*" *(Tirmizi; Huccetü'l İslam İmam Gazali, İhya'u Ulum'id-din, 2. cilt, Çeviri: Dr. Sıtkı Gülle, Huzur Yayınevi, İstanbul 1998, s.792)* hadis-i şerifleriyle güzel ahlakın önemine dikkat çekmiş ve müminleri bu konuda samimi bir çaba harcamaya davet etmiştir.

Allah'ın ve Peygamberimiz (sav)'in güzel ahlak konusundaki tavsiyelerini bilen müminler, hem kendi nefislerine karşı mücadele etmek hem de Kuran ahlakını insanlara anlatmak için büyük bir çaba gösterirler. Onların bu uğurda tüm hayatlarını ve sahip oldukları herşeyi feda edebilecek bir kararlılık gösterebilmeleri, Kuran'a sımsıkı sarılmalarıyla ve Allah'a karşı şiddetli bir sadakat ve bağlılık duygusu içinde olmalarıyla

mümkün olabilmektedir. Allah Kuran'da, müminlerin Allah'a verdikleri sözü tutarak, O'na olan sadakatlerini kanıtladıklarını şöyle bildirmektedir:

> **Müminlerden öyle erkek -adamlar vardır ki- Allah ile yaptıkları ahde sadakat gösterdiler; böylece onlardan kimi adağını gerçekleştirdi, kimi beklemektedir. Onlar hiçbir değiştirme ile (sözlerini) değiştirmediler. Çünkü Allah, (sözüne bağlı kalıp doğru olan) sadıkları sadakatlerinden dolayı mükafatlandıracak, münafıkları da dilerse azaplandıracak veya tevbe (nasip edip tevbe)lerini kabul edecektir. Allah çok bağışlayandır, çok esirgeyendir. (Ahzab Suresi, 23-24)**

Peygambere Sadıktırlar

Peygamberin Allah'ın elçisi olduğuna iman ederler

Allah, çağlar boyunca tüm insanlara, kendilerine dini tebliğ etmesi, bilmediklerini bildirmesi, onları temizleyip arındırması için, Kendisi'nden bir rahmet olarak peygamberler göndermiştir. Peygamberleri diğer insanlardan farklı kılan, onların Allah'ın özel olarak görevlendirdiği, yani 'seçtiği' insanlar olmalarıdır. Bu nedenle peygamberler, müminler için çok 'değerli' insanlardır. Müminler Allah'a karşı içten bir bağlılığa sahip oldukları için, Allah'ın kendilerine bir 'rahmet' olarak gönderdiği peygamberlere karşı da derin bir sevgi ve saygı duyar, onlara da güçlü bir sadakat ve bağlılık gösterirler. Peygamberlerle ilgili konuşmalarında ve davranışlarında çok sevgi dolu ve saygılı bir üslup kullanırlar.

Ayrıca müminler, Allah'ın elçilerine iman edip sadakat göstermenin, Allah'ın bir emri olduğunu da bilirler. Peygamberler, Allah'ın dinini tebliğ eden ve iman edenlerin örnek aldıkları

kimselerdir. Kendilerine verilen bu büyük sorumluluk peygamberlerin imanlarının çok üstün ve güçlü olduğunu gösterir. Bundan dolayı müminlerin, Allah'ın elçisine sadık kalmaları, onun tavsiyelerine uymaları, onlara büyük bir kazanç sağlar. Allah Kuran'da, Allah'a ve O'nun Resulüne uyan kimselerin ahirette üstün bir karşılık göreceklerini bildirmiştir:

Allah'a ve O'nun Resulüne iman edenler; işte onlar Rableri Katında sıddıklar ve şehitler (veya şahitler)lerdir. Onların ecirleri ve nurları vardır. İnkar edip ayetlerimizi yalanlayanlar ise; işte onlar da cehennem halkıdır. (Hadid Suresi, 19)

Bir diğer ayette ise Allah, Peygamberimiz (sav)'e sadık kalarak O'nun yolunu izleyen kimseleri şöyle müjdelemektedir:

Onlar ki, yanlarındaki Tevrat'ta ve İncil'de (geleceği) yazılı bulacakları ümmi haber getirici (Nebi) olan elçiye (Resul) uyarlar; o, onlara marufu (iyiliği) emrediyor, münkeri (kötülüğü) yasaklıyor, temiz şeyleri helal, murdar şeyleri haram kılıyor ve onların ağır yüklerini, üzerlerindeki zincirleri indiriyor. Ona inananlar, destek olup savunanlar, yardım edenler ve onunla birlikte indirilen nuru izleyenler; işte kurtuluşa erenler bunlardır. (Araf Suresi, 157)

Allah'ın Resulüne sadık olan, O'nun yolunu izleyen müminler, dünyada büyük bir rahatlığa ve huzura kavuşacaklardır. Bu da onların gücüne güç, imanlarına iman katıp artıracak ve -Allah'ın izniyle- Allah'ın rahmetini ve cennetini kazanmalarına vesile olacaktır.

Peygambere itaat ederler

İman edenlerin peygamberlere olan sadakatlerinin en

önemli göstergelerinden biri, onların Allah'ın elçileri olduğunu bilerek, sözlerine en güzel şekilde itaat etmeleridir. Allah Kuran'ın pek çok ayetiyle inanan kimseleri peygamberlere itaat etmeye çağırmıştır. Peygamberler ise tarihin her döneminde, yaşadıkları toplumları Allah'a ve kendilerine itaat etmeye davet etmiş, dünyada ve ahirette kurtuluşlarının ancak bu ahlakı göstermeleriyle mümkün olacağını hatırlatmışlardır.

Müminlerin Allah'a ve elçilerine karşı itaatli bir şekilde hareket etmeleri, onların Allah'a karşı olan sadakatlerinin doğal bir sonucudur. Allah müminlerin, elçilerin hükümleri karşısında, Allah'a olan teslimiyetlerini şu şekilde dile getirdiklerini bildirmektedir:

> **Aralarında hükmetmesi için, Allah'a ve elçisine çağrıldıkları zaman mümin olanların sözü: "İşittik ve itaat ettik" demeleridir. İşte felaha kavuşanlar bunlardır. (Nur Suresi, 51)**

Dolayısıyla ancak samimi bir sadakat ile yaşanabilen bir davranış olan itaat de, yine sadece müminlerin gösterebilecekleri bir tavırdır. Allah Kuran'ın pek çok ayetinde itaatin önemini ve bu ahlakın müminlere kazandıracağı güzellikleri haber vermiştir. **"Allah'a ve elçisine itaat edin, ki merhamet olunasınız."** (Al-i İmran Suresi, 132) ayetiyle Allah, elçilere olan itaatin, müminlere Allah'ın merhametini kazandıracağını bildirmiştir. Bu nedenle müminler bu konuya çok önem verirler. Allah'ın **"De ki: "Allah'a ve elçisine itaat edin." Eğer yüz çevirirlerse şüphesiz Allah kafirleri sevmez."** (Al-i İmran Suresi, 32) ayetiyle bildirdiği gibi, bunun kendilerine Allah'ın rızasını kazandıracak bir tavır olduğunu bilerek bu konuya büyük bir titizlik gösterirler.

Allah Kuran'da, müminlerin elçilere olan sadakatlerini ve

itaat konusundaki kararlılıklarını şöyle bildirmektedir:

Müminler o kimselerdir ki, Allah'a ve Resulüne iman ederler, onunla birlikte toplu(mu ilgilendiren) bir iş üzerinde iken, O'ndan izin alıncaya kadar bırakıp-gitmeyenlerdir. Gerçekten senden izin alanlar, işte onlar Allah'a ve elçisine iman edenlerdir. Böylelikle, senden bazı işleri için izin istedikleri zaman, dilediklerine izin ver ve onlar için Allah'tan bağışlanma dile. Şüphesiz Allah bağışlayandır, esirgeyendir. (Nur Suresi, 62)

Allah'ın ayette dikkat çektiği gibi, müminlerin Allah'ın Resulünden izin almadan bir işe girişmemeleri, O'na karşı duydukları içten bağlılığın ve sadakatin açık göstergelerinden biridir. Müminlerin göstermiş oldukları bu teslimiyetli tavır, onların Peygamberimiz (sav)'in sözlerine ve O'nun vereceği hükme ne kadar önem verdiklerini ve O'nun herhangi bir konuda yaptığı çağrıya hemen itaat ettiklerini göstermektedir. Allah, diğer bir Kuran ayetinde, müminlere Peygamberimiz (sav)in, kendilerine 'hayat verecek' şeylere yaptığı çağrılara icabet etmelerini şöyle öğütlemiştir:

Ey iman edenler, size hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah'a ve Resulüne icabet edin. Ve bilin ki muhakkak Allah, kişi ile kalbi arasına girer ve siz gerçekten O'na götürülüp toplanacaksınız. (Enfal Suresi, 24)

Allah'ın elçilerine itaat, müminlere dünyada ve ahirette büyük yararlar sağlayan ve onları çeşitli hayırlara ulaştıran önemli bir ibadettir. Peygamberimiz (sav)'in "*Size iki şey bırakıyorum. Bunlara uyduğunuz müddetçe asla sapıtmayacaksınız: Allah'ın Kitabı ve Resulünün sünneti*" hadis-i şeriflerinde de bildirdiği gibi, Müs-

lümanların en önemli iki yol göstericisi Kuran ve Peygamber Efendimizin sünnetidir. *(Kütüb-i Sitte, Muhtasarı Tercüme ve Şerhi, Prof. Dr. İbrahim Canan, 2. cilt, Akçağ Yayınları, Ankara, s. 328).*

Günümüzde Peygamberimiz (sav)'e itaat ise, O'nun ahlakını en güzel şekilde örnek alıp uygulamak ve O'nun yolunu izlemekle mümkün olacaktır.

Kuran'a Sadıktırlar

Allah, çağlar boyunca pek çok kavme elçiler ve peygamberler göndermiş ve Kendi Katından hak kitaplar indirmiştir. Allah, Hz. Davud'a Zebur'u, Hz. Musa'ya Tevrat'ı, Hz. İsa'ya İncil'i ve son olarak da Hz. Muhammed (sav)'e Kuran'ı indirmiştir. Kuran'dan önce indirilmiş olan kitaplar tahrif edildiğinden, Allah Kuran'ı son kitap olarak indirmiş ve onun değiştirilemeyeceğini ve onu koruyacağını vadetmiştir. Kuran, Allah'a ve Resulüne iman eden her insanın rehber edineceği tek kitaptır.

Müminler Kuran'a göre hareket ederler ancak Kuran'dan önce indirilmiş hak kitaplara da inanır ve saygı duyarlar. Çünkü, Allah'ın **"O sana kitabı hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi..."** (Al-i İmran Suresi, 3) ayetiyle bildirdiği gibi, Kuran daha önce gönderilmiş İlahi kitapları da tasdik etmektedir. Buna bağlı olarak bir mümin, gönderilen tüm elçilere de inanarak, Allah'ın **"Ey iman edenler, Allah'a, elçisine, elçisine indirdiği kitaba ve bundan önce indirdiği kitaba iman edin..."** (Nisa Suresi, 136) ayetiyle bildirdiği gibi, hiçbirini diğerinden ayırt etmez. Ancak müminler Allah'ın, koruması altında olduğunu bildirdiği Kuran'ı kendilerine rehber edinirler. Allah Kuran'ın hiçbir bozulmaya uğramadığını ve kıyamete kadar da korunacağını bildirmektedir. Hicr Suresi'nde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Hiç şüphesiz, zikri (Kuran'ı) Biz indirdik Biz; onun koruyucuları da gerçekten Biziz." (Hicr Suresi, 9)

Rabbimizin mesajı olan Kuran müminler için çok önemlidir. Mümin, Allah'ın kendisi için 'seçip-beğendiği' dini ve kendisine emrettiği sorumlulukları Kuran'dan öğrenir. İhtiyaç duyduğu akıl için müminin kılavuzu yine Kuran'dır. Hayatı boyunca karşısına çıkacak tüm olaylarda, hareketlerini Allah'ın Kuran'da bildirdiği emir ve tavsiyelere göre yönlendirir. Allah, Kuran'ın uyulacak tek kılavuz olduğunu Müslümanlara şöyle bildirmektedir:

"...Biz kitabı sana, herşeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik" (Nahl Suresi, 89)

"İşte bu (Kuran) uyarılıp korkutulsunlar, gerçekten O'nun yalnızca bir tek ilah olduğunu bilsinler ve temiz akıl sahipleri iyice öğüt alıp düşünsünler diye bir bildirip-duyurma (bir belağ)dır. (İbrahim Suresi, 52)

Müminler, Allah'ın kendilerine öğüt verdiği ahlakı, emirleri, kıyamet gününde ve ahiret hayatında karşılaşacakları gerçekleri sadece Kuran'dan öğrenip, bilgi sahibi olabilmektedir. Allah'ın **"Andolsun bu Kuran'da insanlar için Biz her örnekten çeşitli açıklamalarda bulunduk..."** (Kehf Suresi, 54) ayetiyle bildirdiği gibi, bir müminin hayatı boyunca ihtiyacı olan tüm bilgiler Kuran'da bulunmaktadır. Bundan dolayı müminler, sürekli olarak Kuran'ı okur, Allah'ın ayetlerine iman eder ve karşılaştıkları her olayı Kuran'a göre değerlendirirler. Allah'ın Kuran ile bildirdiği herşey müminler için **'doruğunda-olgunlaşmış birer hikmet'**tir (Kamer Suresi, 5). Bu nedenle müminler, Kuran'a 'sımsıkı sarılır' ve Allah'ın bildirdiği tüm hükümleri titizlikle uygulamaya çalışırlar. Allah,

müminlerin Kuran'a olan bu güçlü bağlılıklarını şöyle bildirmiştir:

Kendilerine verdiğimiz kitabı gereği gibi okuyanlar, işte ona iman edenler bunlardır. Kim onu inkar ederse, artık onlar hüsrana uğrayanların ta kendileridir. (Bakara Suresi, 121)

Kitaba sımsıkı sarılanlar ve namazı dosdoğru kılanlar, şüphesiz Biz salih olanların ecirlerini kaybetmeyiz. (Araf Suresi, 170)

Allah'ın, **"Rabbinin sözü, doğruluk bakımından da, adalet bakımından da tastamamdır. Onun sözlerini değiştirebilecek yoktur. O işitendir, bilendir."** (Enam Suresi, 115) ayetiyle bildirdiği gibi, Kuran doğruluk ve adalet bakımından tastamamdır. Bu nedenle Kuran'ı kendilerine rehber edinen müminler, hayatlarının her anında olabilecek en güzel, en huzurlu ve en mutlu şekilde yaşarlar.

Müminlerin Allah'ın kendilerine bir 'hidayet, öğüt ve şifa' olarak gönderdiği Kuran'a sımsıkı bir şekilde bağlanmaları, onların imanlarını ve Allah korkularını artırmakta ve onları Allah'a yakınlaştırmaktadır. Allah bu gerçeği Kuran'da şöyle haber vermiştir:

De ki: "İster ona inanın, ister inanmayın: O, daha önce kendilerine ilim verilenlere okunduğu zaman, çenelerinin üstüne kapanarak secde ederler." Ve derler ki: "Rabbimiz Yücedir, Rabbimiz'in vaadi gerçekten gerçekleşmiş bulunuyor." Çeneleri üstüne kapanıp ağlıyorlar ve (Kuran) onların huşu (saygı dolu korku)larını artırıyor. (İsra Suresi, 107-109)

Devlete ve Millete Sadıktırlar

İman eden tüm insanlarda olduğu gibi, ülkemizdeki inançlı insanların da devletimize ve milletimize karşı sadık ve itaatkar bir tavır içerisinde olmalarının temel nedeni, Allah'ın Kuran'da bildirdiği güzel ahlakı benimsemiş olmalarıdır. Kuran ahlakını yaşayan kimselerin devletimize bağlı olmalarının bir diğer nedeni de, devletin tanımı içerisinde bulunmaktadır.

Devlet, ortak bir hayatı ve kültürü paylaşan bir toplumda, bu toplumu düzenleme, koruma, refah ve huzuru sağlama gibi amaçlar güden ve bu amaçlara ulaşmak için de en adil yöntemleri kullanan kurumdur. Bu tanımdan da anlaşılacağı gibi, bir ülkede bulunan insanların mutlu, huzurlu ve düzenli bir şekilde yaşayabilmesi, milli birliğin ve beraberliğin sağlanabilmesi ve bunların sonucunda ülkede dirlik ve düzenin kurulabilmesi için, devletin gücüne ve otoritesine ihtiyaç vardır. Devlet ülkenin ve milletin varlığı için en gerekli ve en önemli kurumdur. Gerek ülkenin savunulmasında, gerekse toplumsal güven ve barışın sağlanmasında, gerekse de ekonomik ve sosyal hayatta devletin rolü ve önemi çok büyüktür.

Bu nedenle, ülkeye zarar vermek isteyen her grup, ilk olarak devleti ve devlet otoritesini hedef almaktadır. Tarih boyunca bölücü ideolojiye sahip çeşitli örgütler ve kişiler, devletin var olan otoritesinden büyük rahatsızlık duymuş ve her fırsatta devleti yıpratmak ve devletin önemini azaltmak için çeşitli faaliyetlerde bulunmuşlardır.

Devletin çeşitli alanlardaki müdahalesinden ve işlevinden rahatsız olan bu kimselerin fikirlerini ve amaçlarını incelediğimizde, hepsinin temel bir noktada birleştiğini görürüz: Dini ve di-

nin getirdiği güzel ahlakı ortadan kaldırmak. Devlet aleyhtarı olan bu kimseler, devletin üniter yapısını yıkıp, kendi dinsiz ideolojilerine göre şekillendirdikleri bir sistemi yerleştirmeye çalışmaktadırlar. Dinsizliği benimsedikleri için, sorunları hep öfke ve şiddet ile çözmeye çalışır ve ülkedeki dirlik ve düzeni bozmayı amaçlarlar. Şüphesiz ki bu durum, hem ülke hem de bu ülkede yaşayan insanlar için büyük bir tehlike ve tehdittir. Bu nedenle var olan bu tehlikeyi önlemek, ortadan kaldırmak, toplumsal barış ve huzuru muhafaza etmek için, her bireyin devlete saygı ve bağlılık duyması ve itaat etmesi gerekmektedir.

Ancak tüm bunların ötesinde önemle üzerinde durulması gereken bir nokta daha vardır ki, bu da devlete itaatin, toplumda görülen ahlak anlayışına bağlı olmasıdır. Bir toplumda menfaatler, isyankarlık, çatışmacılık ve her türlü alanda ortaya çıkan 'dejenerasyon' makul görülürse, saygı, şefkat, fedakarlık, adalet ve hoşgörü gibi kavramlar terk edilirse, bu durumda o toplumun bireylerinin devlete bağlı olmaları da düşünülemez. Bu nedenle devlete bağlılığın temelinde güzel ahlak yatmaktadır. İşte Kuran ahlakını yaşayan kimseler bu gerçeğin bilincinde olan insanlardır. Manevi değerlere bağlılığın, Kuran ahlakını yaşamanın, beraberinde hem devlete hem de millete bağlılığı getireceğinin ve bunun sonucunda da ülkenin yaşam standardının yükseleceğinin farkındadırlar.

Müminler bu gerçeğin bilinciyle, büyük bir şevk ve istekle insanlara Kuran ahlakını anlatmaya çalışmakta ve onları Kuran ahlakını yaşamaya davet etmektedirler. Böyle bir çabanın, ülkenin ve milletin yararına olması onların bu konudaki şevk ve isteklerinin ana kaynağını oluşturmaktadır.

Kuran ahlakının müminlere ve insanlara getireceği başka bir güzellik de vardır ki, bu güzellik, itaat özelliğidir. Kuran ahlakı,

beraberinde insanlara itaat özelliğini de kazandırdığı için, Kuran ahlakının uygulanması ve insanlara anlatılması, devletin güçlenmesinde ve toplumsal mutluluğun ve huzurun sağlanmasında çok önemli bir işleve sahiptir. Kuran ahlakının uygulanması ve yayılması, devletin ve milletin varlığı ve birliği açısından oldukça önemlidir. Bu sayede Kuran ahlakına göre yaşayan insanların oluşturduğu bir toplum, hem güzel ahlak göstererek milli birliği ve beraberliği sağlayacak, hem de devlete itaatin en yüksek derecede yaşandığı bir ortam ortaya çıkacaktır. İnsanlar daha merhametli, daha şefkatli, daha adaletli ve hoşgörülü olacak, bu da insanlar arasındaki milli birliği ve beraberliği pekiştirecektir. Kuran ahlakının yaygınlaşması, her bireyin Kuran ahlakını yaşaması, her türlü anarşiyi, terörü ve ahlaksızlığın ortaya çıkardığı 'dejenerasyonu' ortadan kaldıracak ve büyük bir barış, düzen ve huzur ortamı getirecektir. Allah, Kuran'ın pek çok ayetinde insanların oluşturduğu kargaşa ve karışıklığı 'bozgunculuk' olarak nitelemiş ve tüm insanlara bundan sakınmalarını emretmiştir:

...Allah'ın verdiği rızıktan yiyin, için ve yeryüzünde bozgunculuk (fesat) yaparak karışıklık çıkarmayın. (Bakara Suresi, 60)

O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

...Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene (ıslaha) konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk (fesat) çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız. (Araf Suresi, 85)

Görüldüğü gibi iman sahibi kimseler, Kuran ahlakını yaşadıkları için devlete ve millete bağlı olan ve büyük saygı duyan insanlardır. Devletin güçlenmesi, milli birliğin ve beraberliğin sağlanabilmesi için Kuran ahlakına ihtiyaç olduğundan, Kuran ahlakını insanlara anlatan ve bu güzel ahlakı yaşamaya davet eden müminler, bundan büyük bir şeref ve mutluluk duymaktadırlar.

KURAN'DA MÜMİNLERİN GÖSTERDİKLERİ SADAKAT ÖRNEKLERİ

Kehf Ehli

Allah, Kuran'da yer alan Kehf kıssasında, inkarcı kavimlerinden ayrılan iman sahibi gençlerin Allah'a ibadette kararlılık göstererek, yalnızca Allah'a kulluk edebilmek için yaşadıkları yerden uzaklaşıp mağaraya sığınmayı tercih ettiklerini bildirmektedir. Allah'ın Kehf kıssasında bilgi verdiği, Kehf ehli olarak adlandırılan bu topluluğun Allah'a olan güçlü bağlılığının ve sadakatinin iki önemli belirtisi dikkat çekmektedir. Bunlardan ilki, bu insanların genç olmalarıdır.

Çoğu insan için gençlik, hayatında belki de dilediği herşeyi yapabileceği, en sağlıklı ve fiziki bakımdan da en güzel ve güçlü olduğu dönemdir. Kehf Ehli de, genç olmalarına rağmen, bu gençliklerini ve gençliğin kendilerine sağladığı tüm imkanları, Allah'ın rızasını kazanmak için kullanmaya adamışlardır. Söz konusu gençlerin, hayatlarının bu önemli bölümünü, Allah'ın rızasını kazanabilmek için seve seve Allah'a adamış olmaları, bu kimselerin derin bir imana sahip olduklarının göstergesidir. Sadece Allah'a ibadet edebilmek için, ellerindeki tüm imkanlardan vazgeçip bir mağaraya sığınmayı göze almış olmaları ve Allah'a ibadette böylesine bir kararlılık göstermeleri, şüphesiz ki bu gençlerin Allah'a olan güçlü sevgileri, bağlılıkları ve sadakatleriyle açıklanabilir. Allah Kuran'da, Kehf Ehlinin Allah'a

olan güçlü imanlarını ve göstermiş oldukları teslimiyetli tavırlarını şöyle bildirmektedir:

> **Sen, yoksa Kehf ve Rakim Ehlini Bizim şaşılacak ayetlerimizden mi sandın? O gençler, mağaraya sığındıkları zaman, demişlerdi ki: "Rabbimiz, Katından bize bir rahmet ver ve işimizden bize doğruyu kolaylaştır (bizi başarılı kıl). (Kehf Suresi, 9-10)**
>
> **Onların kalpleri üzerinde (sabrı ve kararlılığı) rabtetmiştik; (Krala karşı) Kıyam ettiklerinde demişlerdi ki: "Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir; İlah olarak biz O'ndan başkasına kesinlikle tapmayız, (eğer tersini) söyleyecek olursak, andolsun, gerçeğin dışına çıkarız. (Kehf Suresi, 14)**
>
> **(İçlerinden biri demişti ki:) "Madem ki siz onlardan ve Allah'tan başka taptıklarından kopup-ayrıldınız, o halde, (dağlara çekilip) mağaraya sığının da Rabbiniz size rahmetinden (bolca bir miktarını) yaysın ve işinizden size bir yarar kolaylaştırsın." (Kehf Suresi, 16)**

Allah Kuran'da, **"bu gençlerin kalbine sabrı ve kararlılığı rabtetmiştik"** şeklinde buyurmuştur. Ayrıca bu gençlerin Kendisi'ne iman etmede ne kadar kararlı ve sabırlı olduklarını haber vermiştir.

Bir başka ayette de, Firavunun zulmüne rağmen, Allah'a teslim olarak Hz. Musa'ya iman eden gençlerin sadakatlerine şöyle dikkat çekilmiştir:

> **Sonunda Musa'ya kendi kavminin bir zürriyetinden (gençlerinden) başka -Firavun ve önde gelen çevresinin kendilerini belalara çarptırmaları korkusuyla- iman eden olmadı. Çünkü Firavun gerçekten yeryüzünde büyüklenen bir zorba ve gerçekten ölçüyü taşıranlardandı. (Yunus Suresi, 83)**

Firavun dönemindeki bu gençler gibi, Kehf Ehlinin de, inkar edenlerin baskılarına karşı gelebilmeleri ve Allah'ın rızasını kazanmak için mağara gibi, yaşaması oldukça zor olan bir yeri tercih etmeleri, bu insanların Allah'a olan sadakatlerini ortaya koyan bir başka güzel davranıştır. Allah'a karşı olan güçlü sadakat ve bağlılıkları, onlara bu gücü ve cesareti vermiş ve bundan sonra karşılaştıkları zorluk ve engellerde gösterdikleri sabrın da temelini oluşturmuştur. Aynı durum, Firavunun zorbalığına ve acımasızlığına rağmen, Hz. Musa'ya iman eden gençler için de geçerlidir. Bu genç insanlar da, Firavundan korkmamış ve Hz. Musa'ya tabi olarak, Allah'a karşı olan sadakatlerini göstermişlerdir.

Tüm bu örnekler bizlere Allah'a kaşı duyulan güçlü bir sadakat ve bağlılığın, müminin her zaman için Allah'ın rızasına uygun hareket etmesini sağlayan önemli bir güç oluşturduğunu göstermektedir.

Firavunun ailesinde imanını gizleyen adam

Allah'ın, Kuran'ın Mümin Suresi'nde yer alan bir kıssada vermiş olduğu bilgiler, Allah'a olan güçlü bir sadakat ve bağlılığın, insanı nasıl üstün bir ahlaka yöneltiğini bizlere göstermektedir. Allah bu kıssada, Hz. Musa'nın Firavuna tebliğ yaptığı sırada ortaya çıkarak, Hz. Musa'ya destek veren ve Firavunun zulmüne karşı çıkan bir kimseden bahsetmektedir. Allah, Firavunun Hz. Musa'nın tebliğine büyüklenerek karşı çıktığını bildirmektedir:

Firavun dedi ki: "Bırakın beni Musa'yı öldüreyim de o (gitsin) Rabbine yalvarıp-yakarsın. Çünkü ben, sizin dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde fesat çıkarmasından korkuyorum." Musa dedi ki:

"Gerçekten ben, hesap gününe iman etmeyen her mütekebbirden, benim de Rabbim, sizin de Rabbinize sığınırım." (Mümin Suresi, 26-27)

Hz. Musa'nın, Firavuna Allah'ın hak dinini tebliğ ettiği bu sırada, Firavun ailesinden olan bu kişi ortaya çıkmış, Firavuna ve kavmine tebliğ yaparak onlara Hz. Musa'ya inanmaları gerektiğini söylemiştir:

Firavun ailesinden imanını gizlemekte olan mümin bir adam dedi ki: "Siz benim Rabbim Allah'tır diyen bir adamı öldürüyor musunuz? Oysa o, size Rabbinizden apaçık belgelerle gelmiş bulunuyor. Buna rağmen eğer o bir yalancı ise yalanı kendi aleyhinedir; ve eğer doğru sözlü ise, (o zaman da) size vadettiklerinin bir kısmı size isabet eder. Şüphesiz Allah, ölçüyü taşıran, çok yalan söyleyen kimseyi hidayete erdirmez." (Mümin Suresi, 28)

İman etmiş olan bu kişi, Firavunun öfkelendiği ve peygamberi öldürmekle tehdit ettiği bir anda ortaya çıkmış ve Hz. Musa'ya büyük bir destek vermiştir. Böyle bir anda, Firavun gibi zalim ve yeryüzünde ölçüyü taşıran bir kimseye karşı durmak, bu kimsenin imanını ve Allah'a karşı olan güçlü sadakatini ortaya koymaktadır. O da Hz. Musa'nın yaptığı gibi, Firavunun karşına geçmiş ve kavmini Allah'ın yoluna uymaya davet etmiştir. Sergilemiş olduğu bu tavır, bu kimsenin üstün bir ahlaka sahip olduğunu göstermektedir. Mümin olan bu kişi, kalbinde taşıdığı güçlü iman ile Firavunun karşısında durabilme cesaretini göstermiştir. Bu da, bu kişinin Allah'a olan güçlü sadakatini ve Allah'ın rızasını kazanmakta hiçbir engel ve zorluk tanımadığını ortaya koymaktadır.

Bu kişinin Allah'a ne kadar sadık ve bağlı olduğu, Firavunun ailesinden olmasına ve Firavunla beraber yaşamasına rağmen,

kararlı, akıllı ve dikkatli bir şekilde imanını gizleyebilmesinden de anlaşılmaktadır. Bu kimse, Firavun gibi din düşmanı olan birinin yaptığı tehditlere ve uyguladığı şiddete karşın, iman etmiş ve bu imanını da koruyabilmiştir. Gözden kaçırılmaması gereken diğer bir nokta da budur. Çünkü Allah'ın **"Ey iman edenler, eğer inkar edenlere itaat ederseniz, sizi topuklarınız üzerinde gerisin-geri çevirirler, böylece büyük hüsrana uğrayanlara dönersiniz."** (Al-i İmran Suresi, 149) ayetiyle açıkladığı gibi, inkar eden kimselerin sözüne uymak, kişinin imanına zarar verecektir. İşte bu noktada, bu kişinin, tehlikeli bir yerde, imanını hem 'gizleyebilmesi' hem de inkar edenlere itaat etmeden 'muhafaza edip koruyabilmesi', gerçekten güçlü bir akla ve Allah'a karşı sarsılmaz bir bağlılık ve sadakat duygusuna sahip olduğunu göstermektedir.

Allah'ın Kuran'da bildirdiği bu örnekten de anlaşılacağı gibi, Allah'ın rızasını kazanmak, her ne zorluk içerisinde olunursa olunsun, Allah'a karşı ancak güçlü bir sadakat göstermekle mümkün olabilmektedir.

Hicret eden müminler

Müminler Kuran ahlakını anlatmak ve insanları doğru ve güzel olana davet etmek için büyük bir çaba ve istek içindedirler. Ancak Kuran ahlakının insanlara getireceği adalet huzur ve eşitlik gibi kavramlar, bazı kimselerin çıkarlarını olumsuz etkilediği için, bu kimseler Kuran ahlakından büyük bir rahatsızlık duyarlar. Bu yüzden de Kuran ahlakını yaymaya ve anlatmaya çaba harcayan ve bu konuda istekli olan müminleri çeşitli şekillerde engellemeye çalışırlar.

Bu kimselerin bu amaçla başvurdukları yöntemlerden biri, müminleri yaşadıkları yerlerden ayrılmaya zorlamalarıdır.

İnkarcılar bu şekilde hareket ederek, müminlerin dirençlerini kıracaklarını ve kendilerince müminleri zayıf düşürüp, onlara karşı kesin bir zafer kazanacaklarını zannederler. Ancak unuttukları önemli bir şey vardır, o da, müminlerin, Allah'ın kendilerine gösterdiği bu doğru yolda ilerlemedeki kararlılıkları ve Allah'a karşı olan güçlü bağlılıklarıdır. Müminler, Allah'a duydukları samimi iman ve sadakat nedeniyle, kendilerine isabet eden zorluk her ne olursa olsun, hedeflerinden asla sapmazlar. Onlar için yaşadıkları şehirden sürülmek hicret etmek anlamına gelir ki, bu da müminlerin Allah'a olan teslimiyetlerini gösteren olaylardan biridir. Böyle bir durumla karşılaşan müminler, hiç tereddüt etmeden yaşadıkları ortamı, evlerini, mallarını ve kurulu düzenlerini tamamen geride bırakırlar. Gerektiğinde hiçbir plan ve hazırlık yapmadan sadece Allah'ın rızasını kazanabilmek için zorlu bir yolculuğa çıkarlar. Dolayısıyla bir müminin hicret etmesi, Allah'ın rızasını kazanmak ve Kuran ahlakına uygun bir yaşam sürebilmek için, sahip olduğu herşeyi en ufak bir kararsızlığa düşmeden ardında bırakıp gitmesidir. Bu olay, müminlerin bu yolda gerçekten büyük bir samimiyete ve kararlılığa sahip olduklarını göstermektedir. Allah, hicret etmenin ve kişinin sahip olduğu herşeyden bu amaçla vazgeçebilmesinin bir mümin özelliği olduğunu Kuran'ın pek çok ayetinde bildirmiştir.

Hicret etmek, aynı zamanda insanın 'kendine edinmiş olduğu batıl yolu terk ederek, Allah'ın kendisine göstermiş olduğu doğru yola tabi' olmasıdır. Hz. Lut hicretin bu anlamını şu şekilde dile getirmiştir:

Bunun üzerine Lut ona iman etti ve dedi ki: "Gerçekten ben, Rabbime hicret edeceğim. Çünkü şüphesiz

O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir." (Ankebut Suresi, 26)

Müminlerin gerçekleştirdiği hicrete bu açıdan bakıldığında, hayatları boyunca Allah'ın kendilerini yöneltip-ilettiği hak yoldan ve O'nun rızasını kazanmaktan asla kopmadıkları ve hayatlarını tamamen Allah'ın hoşnutluğu ve rızası üzerine kurdukları görülür. Müminler 'hicret ruhunu' taşıyan, bundan dolayı da hayatları boyunca Allah'a sadık kalarak yaşayan insanlardır. Allah, Kendi yolunda böylesine kararlılık ve azim gösteren müminleri, hem dünyada hem de ahirette **'büyük derecelerle'** ödüllendireceğini Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Zulme uğratıldıktan sonra, Allah yolunda hicret edenleri dünyada şüphesiz güzel bir biçimde yerleştireceğiz; ahiret karşılığı ise daha büyüktür. Bilmiş olsalardı. (Nahl Suresi, 41)

SONUÇ

Allah, **"Sabret; senin sabrın ancak Allah(ın yardımı) iledir. Onlar için hüzne kapılma ve kurmakta oldukları hileli-düzenlerden dolayı sıkıntıya düşme."** (Nahl Suresi, 127) ve **"Öyleyse sen sabret; şüphesiz Allah'ın vaadi haktır; kesin bilgiyle inanmayanlar sakın seni telaşa kaptırıp-hafifliğe (veya gevşekliğe) sürüklemesinler."** (Rum Suresi, 60) ayetleriyle, karşılaştıkları güçlükler karşısında yılgınlığa ve hüzne kapılıp, telaşa ve gevşekliğe sürüklenmemeleri konusunda müminleri uyarmıştır. İman edenlerin yükümlülüğü, Allah'ın Kuran'da bildirmiş olduğu bu ayetleri hiç unutmadan hareket etmek ve Allah'a kullukta kararlı, sabırlı ve sadık olmaktır.

Güçlü bir sadakat duygusu, beraberinde güçlü bir iman da getirecek ve bu, mümine Allah yolunda kendisine isabet edebilecek her türlü zorluğa karşı sabretme şevkini ve gücünü verecektir. Kişiyi sürekli olarak **'Allah'a yönelip dönen, Allah'ı zikreden, O'ndan korkup, O'nu seven ve sadece Allah'ı veli edinmiş'** salih bir kul haline getirecektir. Allah'a karşı olan bu güçlü bağlılığı, mümini bu yolda sürekli salih ameller yapmaya ve 'Allah'ın rızasını' kazanmaya yöneltecek ve onu üstün ahlaklı ve imani olgunluğa erişmiş değerli bir kişi haline getirecektir. Bu nedenle **'Allah'a ve O'nun Peygamberine karşı duyulan sadakat ve bağlılık'**, müminleri iman

etmeyen insanlardan ayıran, samimiyetlerini gösteren ve onlara hayatlarının her aşamasında güç veren temel bir mümin vasfıdır. Allah bir ayetinde **"Onlar Allah'ın ahdini yerine getirirler ve verdikleri kesin sözü (misakı) bozmazlar."** (Rad Suresi, 20) şeklinde buyurarak, müminlerin duydukları bu güçlü bağlılığa dikkat çekmiştir.

Allah yolunda karşılarına çıkan engellerden hiçbir şekilde etkilenmeden Kuran ahlakını yaşamaya ve bu ahlakı tüm insanlara yaymaya çalışmaları, müminlerin Allah'a karşı olan sadakatlerinin ve bağlılıklarının en açık göstergelerinden biridir. Allah, müminlerin Kendisi'ne olan içten teslimiyetlerine ve sarsılmaz sadakatlerine karşılık, onlara şöyle bir vaatte bulunmaktadır:

> **Kim Allah'ı, Resulünü ve iman edenleri dost (veli) edinirse, hiç şüphe yok, galip gelecek olanlar, Allah'ın taraftarlarıdır. (Maide Suresi, 56)**

Mümin, imtihanın bir gereği olarak, hayatı boyunca bazı zorluklarla karşılaşabilir. Ancak Allah'ın mutlak bir vaadi olarak, **'galip gelecek olanların Allah'ın taraftarları olduğunu'** hiçbir zaman unutmaz. İşte müminlerin cesaretli, sabırlı, güçlü, fedakar bir ahlak gösterebilmelerinin ve hayatlarının sonuna kadar sahip oldukları bu üstün ahlaktan hiç taviz vermemelerinin sebebi, Kuran ahlakına sımsıkı sarılmış olmaları ve Allah'a karşı güçlü bir itaat ve sadakat içerisinde olmalarıdır. Allah Kuran'da, Hz. Nuh'un sadakatini bu konuda tüm müminlere örnek göstermiş, onun insanları güzel ahlaka davet etmesindeki kararlılığından ve azminden övgüyle bahsetmiştir:

> **Dedi ki; "Rabbim, gerçekten kavmimi gece ve gündüz davet edip-durdum. Fakat davet etmem, bir kaçıştan başkasını artırmadı. Doğrusu ben, onları**

> **bağışlaman için her davet edişimde, onlar parmaklarını kulaklarına tıkadılar, örtülerini başlarına çektiler ve büyüklük tasladıkça büyüklük gösterip-direttiler. Sonra onları açıktan açığa davet ettim. Daha sonra (davamı) onlara açıkça ilan ettim ve kendilerine gizli gizli yollarla yanaşmak istedim. "Bundan böyle" dedim. "Rabbinizden mağrifet isteyin; çünkü gerçekten O, çok bağışlayandır." (Nuh Suresi, 5-10)**

Allah'a iman eden her insan, Hz. Nuh'un ahlakında olduğu gibi, kendisine Allah'ın rızasını ve cennetini kazandıracak olan bu 'sadakati' güçlü bir şekilde kalbinde hissetmelidir. Tüm müminler, Allah'ın kendilerine gösterdiği bu doğru yolda ilerleyebilmek ve Allah'ın rızasını kazanabilmek için, Allah'ın **"Medine halkına ve çevresindeki bedevilere, Allah'ın elçisinden geri kalmaları, kendi nefislerini O'nun nefsine tercih etmeleri yakışmaz. Bu, gerçekten onların Allah yolunda bir susuzluk, bir yorgunluk, 'dayanılmaz bir açlık' (çekmeleri), kafirleri 'kin ve öfkeyle ayaklandıracak' bir yere ayak basmaları ve düşmana karşı bir başarı kazanmaları karşılığında, mutlaka onlara bununla salih bir amel yazılmış olması nedeniyledir. Şüphesiz Allah, iyilik yapanların ecrini kaybetmez. Küçük, büyük infak ettikleri her nafaka ve (Allah yolunda) aştıkları her vadi, mutlaka Allah'ın yaptıklarının daha güzeliyle onlara karşılığını vermesi için, (bunlar) onlar adına yazılmıştır."** (Tevbe Suresi, 120-121) ayetleri gereği, her ne zorlukla karşılaşırsa karşılaşsın, hayatı boyunca Allah'a 'içten bağlı' bir kul olabilmek için sürekli çaba göstermeye devam etmelidir.

Müminlerin Allah'a karşı duydukları bu samimi bağlılık, onların devlete ve millete olan bağlılıklarını ve saygılarını da artırıp güçlendirecektir. Müminler sürekli Allah'ın rızasını kazandıracak hayırlı işler yapmaya çalıştıklarından, içinde yaşadıkları topluma ve insanlara büyük fayda sağlayacaklardır. Allah, **"Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardır."** (Al-i İmran Suresi, 114) ayetiyle müminleri, insanları kötülükten sakındırıp, iyiliği emreden, insanları her fırsatta güzel ahlak göstermeye davet eden salih kimseler olarak tanıtmıştır. Müminler bu şekilde güzel ahlak göstererek, toplum içinde dirlik ve düzeni sağlayacak ve insanlar arasında birlik ve beraberliği canlandırarak, toplumun ahlaki ve kültürel değerlerinin sürekliliğini sağlayacaklardır. Böylece toplum içindeki her birey daha güçlü, daha güzel ahlaklı, daha samimi ve daha çalışkan olacaktır. Bir mümin, Allah'a ve elçisine gönülden bağlı olduğu sürece, yaşadığı zorluklar hep kolaylıklara dönüşecektir. Hayatları boyunca Allah'a sadık kalan müminler, her zaman Allah'ın yardımı, koruması ve rahmeti ile karşılık göreceklerdir:

> **Kim ihsanda bulunan (biri) olarak yüzünü (kendisini) Allah'a teslim ederse, artık gerçekten o kopmayan bir kulpa yapışmıştır. Bütün işlerin sonu Allah'a varır. (Lokman Suresi, 22)**

DARWINİZM'İN ÇÖKÜŞÜ

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık "yaratılış gerçeğiyle" açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebil-

diğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti:

> "*Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.*" *(Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2)*

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı:

> "*Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.*" *(Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196)*

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi. O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("*New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life*", *Bulletin of the American Meteorological Society, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)*

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (*Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7)*

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> *Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40)*

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı ya-

pıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> *Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda*

kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78)

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır. Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "*Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz*" demek zorunda kalmıştı. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189)*

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (*Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca

canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> *Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> *Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl

tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (*Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, c. 258, s. 389)*

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır*" diyerek bunu kabul eder. *(J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992)*

Evrimciler *"Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (*Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272)*

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time, Kasım 1996)*

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (in-

sanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia eder. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar baba-

dan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından

elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın.

Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da

mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği

en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorula-

ra hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?...

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir

evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

...Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, **"büyü"**den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz.

Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Allah bu olayı şçyle haber verir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, Allah'ın Kuran'daki bildirdiği üzere "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Allah'ın ayetlerde de bildirdiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar

evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> ***Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum.*** *Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)*

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

...Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)
